

SVÄNAREN

UFO-CENTER KARLSKOGAS
FÖRENINGSORGAN

NO3-86

UR INNEHÅLLET:

- * WELCOME SPACE BROTHERS
- * ARKETYPER OCH KIDNAPPNINGAR
- * JUNGS IDEER
- * ALLEN HYNEK OM HYPNOSEXPERIMENT
- * ROBOTEN KOMMER NÄR DU VISSLAR
- * NÄRKONTAKT I USA
- * VÄRLDENS SNABBASTE DATOR
- * SKÄMTTECKNINGAR

OMSLAGSBILDEN
LÅTER VI BLI
EN HYLLNING TILL
HALLEYS KOMET;
DEN SOM KNAPPAST
SYNTES

TACK VARE ALLA HELGER HAR VI SOM SYNES LYCKATS ATT ÄNNU EN GÅNG FÅ EN SVÄVARE ATT LYFTA FRÅN SKRIVBORDET. INNEVARANDE NUMMER PÅMINNER PÅ ETT NÄSTAN HOTFULLT SÄTT OM EN VETENSKAPLIG TIDSKRIFT I UNDERGROUNDSTIL, MEN DET KAN VARA NYTTIGT ATT DÅ OCH DÅ TA UPP DEN, MYCKET SÄLLSYNT FÖREKOMMANDE, FORSKNING SOM BETRAKTAR UFO-FENOMENET MED KRITISKA ÖGON. ALVIN LAWSONS ARTIKEL "ARKETYPEN OCH KIDNAPPINGSFALL" TYCKER VI ÄR ETT BRA EXEMPEL PÅ SÅDAN FORSKNING.

Artikeln lär oss, liksom Allen Hyneks replik, en del om hypnos som hjälpmedel vid närkontakter av tredje graden. Det är en känslig metod och kräver yttersta försiktighet vid utövandet om misstag skall undvikas. För att illustrera vad Lawsons artikel handlar om, har vi tagit med ett aktuellt fall, där man använt sig av hypnos, uppföljningen till fallet "Bagshot Heat" tidigare publicerat i Svävaren.

Det finns gott om exempel på där hypnos varit det enda möjliga hjälpmedlet för att lösa en minnesblockering hos t.ex. nyckelvittnen vid rån, olyckor eller kidnappningar av den mera normala sorten. Flera av de här fallen har vi tidigare tagit upp i Svävaren, så för den som vill friska upp minnet, rekommenderar vi lite botanisering i äldre årgångar.

För att inte tynga ned läsaruplevelsen allt för mycket har vi tagit med ett intressant amerikanskt ufofall från boken *The Edge of Reality* av Allen Hynek och Jacques Vallee.

Boken är upplagd som en diskussion med dessa två herrar som huvudpersoner och kan gladeligen rekommenderas. Finns tyvärr ej översatt till svenska, men den är lättläst och säkert tillgänglig för de flesta. Fallet som beskrivs i artikeln kan vi inte påminna oss att det har publicerats tidigare i Sverige.

Jörgen Stenkvist har trots officershögskola med tentor både då och strax efter, bidragit med artikeln "Welcome Space Brothers", som handlar om var olika människor tänker sig att våra ufonautvänner bör landa om de vill göra sina besök till något offentligt. Vad tror du själv? Ja, naturligtvis vore det ju passande om de landade på gräsmattan utanför huset där du själv bor, men det kan väl tyvärr ingen av oss hoppas på.

Låt oss ägna några rader till att filosofera över ämnet. Vad händer om en rymdfarkost landar, låt oss säga framför Eiffeltornet i Paris för skoj skull? Jo, det är naturligtvis det största som hänt mänskligheten sedan Adam och Eva. Världspressen samlas, TV refererar över hela världen, världens främsta inom diverse olika vetenskapsgrenar strömmar till och alla ufologer säger "va va de vi sa", upplöser ufoföreningarna och ägnar sig kanske åt något ännu mera mystiskt.

Men vad händer en vecka senare när nyheten har tappat sitt behag, och vi förutsätter då förstås att våra utomjordiska besökare inte är igång med en regelrätt invasion, utan helt enkelt är här som gäster, för att presentera sig och tala om att de redan vet vilka vi är? Ja, troligtvis är det väl ingen som längre betraktar det hela som särskilt märkvärdigt. Det har antagligen redan hunnit bli viktigare att veta vem som just har skilt sig från vem och varför har grannen satt upp det där höga staketet osv.

Om vi blickar ytterligare ett år framåt i tiden från det att besökarna landat, vilka har effekterna blivit? Har det kommit flera gäster, eller sa de bara "hej" och gav sig av igen? Om de har farit blir effekterna ringa, lite diplomatisk sallad om vänskaplig förbindelser osv. Men om våra rymdvänner bestämt sig för att stanna och "missionera" bland oss efterblivna jordbor, då misstänker jag att krishotet hänger i luften. Våra västerländska civilisationer har ju satuerat exempel i Afrika, Australien och i Söderhavet m.m. Urbefolkningens kultur förtvinar och kolonisationskräver tar över. Kommer det även att hända oss här på jorden, när de där ute, som kommer från en betydligt högre utvecklad civilisation, kommer till oss? Kanske är de klokare än våra jordiska kolonisationskräver, vi kan ju alltid hoppas.

Redaktionen med hopp om god fortsättning!

NÄRKONTAKT I USA

HÄNDELSEN ÄGDE RUM EN KALL NOVEMBERNATT I AMERIKAS NORRA SLÄTTLANDSKAP. FYRA MÄN BEFANN SIG I DET SNÖTÄCKTA LANDSKAPET PÅ HEMVÄG FRÅN EN JAKTTUR. I BILEN HADE DE ETT LADDAT GEVÄR...

AV ALLEN HYNEK OCH JACQUES VALLEE

INTERVJUAREN: Låt mig se, Mr H., det här ägde rum i slutet av november 1961, stämmer det?

VITNET: Det stämmer.

I: Ni själv och Mr D. sov i baksätet medan Mr R. och föraren, Mr T., satt i framsätet, eller hur?

V: Ja.

I: Fortsätt därifrån att berätta med egna ord vad som hände.

V: Vi befann oss på landsvägen på väg hemåt efter jakten. Det regnade, snöblandat, och regnet frös på vindrutan så att sikten blev väldigt dålig. Hursomhelst, mannen som körde var den ende av oss som var vaken, om jag minns rätt. Bilens värmesystem fungerade inget vidare, så en massa is fastnade på vindrutan. Han iakttog ett föremål som befann sig på himlen och var på väg mot marken. Det flammade omkring det, precis som om det brann. Så han höll

ögonen på det och det såg ut att slå ner, ungefär 800 m till höger om bilen längre fram längs landsvägen.

I: Berättade han det här när han hade väckt er?

V: Det stämmer. Hela tiden knuffade han på den andra killen som satt bredvid i framsätet (Mr R.) och lyckades till sist väcka honom. Denne fick också bevittna det sjunkande föremålet. *Det försvann utom synhåll och de trodde att det var ett flygplan som störtat.* När de hade färdats ett stycke kom de jämsides med ett föremål som stack upp ur marken, som stjärten på ett flygplan i en 85-gradig vinkel.

I: Det stack upp ur marken och lutade något, stämmer det?

V: Det stämmer. Så de stannade bilen. Genom glöden såg de att det var en skorstens- eller silo-liknande farkost som stack upp ur

marken, och det glödde runtomkring. Vi hade en liten handstrålkastare, som ansluts till cigarettändar-uttaget, och den använde de för att kunna ta sig en titt på föremålet. De såg fyra människor som stod kring farkosten. eller vad man ska kalla den.

I: Hur långt ifrån er bedömer ni att föremålet och människorna befann sig vid denna tidpunkt?

V: Jag skulle uppskatta avståndet till 140 m. Där fanns ett dike, ett staket, järnvägsrälsen och de befann sig cirka 45 m på andra sidan järnvägen. När de lyste på det - det här har jag fått höra efteråt - när de riktade strålkastaren mot fordonet och de fyra människorna, blev det som en slags explosion innan allting slocknade. Och det var vad vi trodde, en explosion, som sprängde alltihop i luften.

I: Hitintills trodde ni alla att det hade varit en flygkrasch, eller hur?

V: Det stämmer! Nu är jag inte helt säker, men om jag inte minns fel, så såg den tredje killen, han som satt i baksätet, också när föremålet kom ner. Jag vet i alla fall att jag inte såg det. Jag såg ingenting av det där. Jag sov fortfarande i baksätet. Jag hade en anorak på mig som jag hade dragit upp över huvudet och låg ihopkrupen, eftersom det blev ganska så kallt när värmen inte fungerade. De bestämde sig för att fortsätta framåt. Det var omöjligt att ta sig över fältet just där, men de ville försöka hjälpa de där människorna så gott de kunde. De trodde att de måste ha blivit brända när flygplanet exploderade, och i vilket fall som helst körde vi vidare. Och uppskattningsvis 800 m längre fram svängde vi till höger igen, ut på fältet där farkosten var, eller hade varit, skulle man kanske säga.

Vid den här tidpunkten väckte de mig och jag fick se att fältet var alldeles vitt av snöblandat regn. Vi försökte korsa fältet.

Men jag antar att vår lilla bil var för svag, för det lyckades inget vidare. Då väckte de mig och berättade att det hade varit en flygkrasch, och eftersom jag hade varit medicinare kanske jag kunde hjälpa till. Så de försökte hitta platsen där de hade sett föremålet på marken, men de kunde inte finna den. Jag sa: "Låt oss vända tillbaks till vägen. Kan ni hitta platsen varifrån ni gjorde iakttagelsen?" "Ja, absolut", sa Mr T. Där stod en landsvägsskylt och en död katt låg på vägen. Så vi vände om, och på tillbakavägen fick vi syn på några gestalter, så vi stannade bilen. Föraren befann sig nu på den motsatta sidan, på samma sida som farkosten. När han såg gestalterna och farkosten igen, sa han: "Där är det!" Då lutade

jag mig framåt, ryckte strålkastaren ur handen på honom och sa: "Vad ser du?" Och jag lyste med lampan längs föremålet som stod där. Den liknade en silo vid en lada, kan man säga, den stod där och...

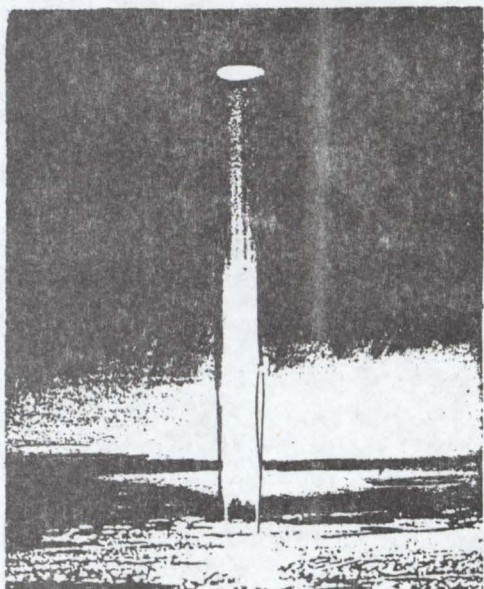
I: Var den silverfärgad, menar ni?

V: Silverfärgad. Jag lyste uppåt och neråt på föremålet och sa: "Där har vi en av dem." Och personen, eller vad det var, var cirka 160 cm eller mindre och klädd i något som liknade vita överdragskläder. Jag minns inte vad han hade för huvudbonad. Jag har funderat på det flera gånger efteråt, för jag är säker på att han hade någonting på huvudet, men jag vet inte vad det var. Men det täckte i alla fall inte hela huvudet. Vid den här tidpunkten började alla bli ganska uppskrärrade, eftersom vi förmodade att någon blivit skadad där. Vi började t.o.m. kliva ur bilen för att gå över dit, och jag lyste med lyktan på personen. *Då gav han oss tecken att... "Gå tillbaka" eller "Försvinn härifrån"* Givetvis la vi alla märke till detta, men vi kunde inte förstå det. Om de var skadade, om det hade varit en flygolycka så borde de vilja ha hjälp istället för att försöka mota bort oss. Såvida det inte var något vi inte borde se. Som t.ex. något nydesignat fordon tillhörande flygvapnet. Men det visste vi ju inte, så vi började diskutera saken och jag upplystes om att de andra var fyra stycken, jag vet inte var de övriga tre befann sig. Nå, en av killarna i vårt gäng är en ganska stor grabb, 190 cm lång och väger 100 kg, och är dessutom brottare. Han ville gå dit och se vad tusan det var frågan om. Vi diskuterade fram och tillbaka i några minuter och till slut bestämde vi att två av oss skulle gå och ta en titt. Här kommer geväret in i bilden. Vi hade en .22 Hornet, en Winchester Modell 43 med kikarsikte. Men jag sa: "Nej, nej! Du får inte skjuta på en bonde!" Jag sa att det kanske stod nån jäkla silo därborta och kanske fanns det någon bredvid den. Och då började givetvis argumenten hagla för och emot.

DET MÅSTE FÅ KOMMA UT

I: Av vilken anledning kom geväret på tal vid den här tidpunkten och varför började ni alla tänka och prata i sådana banor? Hade ni alla fyra en känsla av att det kunde ha varit något annat än en flygplanskrasch?

V: Nej, det tror jag inte att vi hade. Men jag vet inte, för *de var människor*, och jag såg en av dem. Jag såg hur han gick. Jag såg honom höja armen och ge signalen "Försvinn härifrån". Jag såg honom avlägsna sig.

I: Med andra ord, *personerna* ute på fältet föreföll att vara mänskliga i alla avseenden, eller hur?

V: Ja, absolut. Nu nämnde killen som körde vår bil att han sett en landsvägspolis sitta i sin bil intill huvudgatan i en liten stad som vi passerat, en stad med ett enda tegelhus. Det är det enda jag minns från den staden. Jag har aldrig återvänt dit för att försöka hitta platsen eller byggnaden. Jag har funderat på det många gånger, men aldrig återvänt dit. Hursomhelst bestämde vi oss för att köra tillbaka och mäta avståndet från platsen där vägskylden och den döda katten fanns, så att vi skulle kunna hitta dit igen. Så vi vände om. Vi berättade för polismannen vad vi sett. Han ville veta varifrån vi kom. Vi hade varit ute hela helgen. Natten innan hade vi kört hela tiden, jagat hela dagen och kommit tillbaka på kvällen. Han ville veta allt om det och om vi hade druckit osv.

I: Var det här på måndagskvällen?

V: Ja. Vi var tvugna att åka till jobbet nästa kväll. Hursomhelst berättade vi allt för polismannen, som tittade i vår bil och såg att vi var jägare och att vi inte hade några alkoholhaltiga drycker med oss. Jag är övertygad om att han kunde se att vi inte var onyktra. Men han sa att om det här var ett spratt eller skämt, skulle han bura in oss allihop. Jag minns att han frågade vad vi hette och antecknade det.

Vi lyckades i alla fall övertala honom att följa med till platsen. Den låg drygt 17 km från den lilla staden. Vi kom tillbaka till platsen, och när vi stannat bilen svängde han in alldeles bakom oss. Vi lyste med strålkastaren mot den plats

5.
där vi hade sett farkosten senast, men där fanns inte en människa. Det fanns ingenting kvar, vilket han givetvis också såg. Vi blev väldigt upprörda och det blev han också. Medan vi stod där och pratade, upptäckte vi plötsligt något som liknade tända baklykter till vänster om oss. Jag tyckte att det såg ut som om en bil körde omkring därute. Polisen sa sig känna till trakten och att det inte fanns några vägar där, bara ett fält. Så han sa: "Kom igen, vi åker ut och ser efter vad i h-e det är för något!" Så vi åkte ut på fältet igen, och jag vill minnas att en av oss följde med i hans bil.

I: Var det Mr D. som åkte i polisbilen?

V: Ja, det tror jag. Jag minns inte så noga. Som sagt, man blev tämligen uppskärad den där kvällen.

Hursomhelst körde de ända fram till "fordonet" och vi svängde in bakom dem. Plötsligen verkade det som om de hade fått fast det och då släckte de sina lykter. När vi kom fram var de väldigt uppgjagade, för föremålet hade försvunnit! Vi steg ur bilen och såg oss omkring, men det fanns inga spår. Det var borta, så var det med den saken, men vi hade allesammans sett det, även om vi inte visste vad eller vem det var.

I: Den här polisen, och Mr D. som åkte med honom, följde de efter "bilen" ut på fältet eller till någon väg?

V: Det här var på fältet. Det fanns en annan landsväg, men jakten ägde rum ute på fältet.

I: Föremålets lykter, som såg ut som baklyktorna på en bil, slocknade de helt plötsligt?

V: Just det, de bara slocknade, så var det med den saken.

I: Fanns det inga spår på marken eller andra tecken på att det någonsin varit där?

V: Nej, just det, inga spår eller någonting annat. Det regnade, som sagt var, snöblandat, och marken var fortfarande ganska moddig, och jag tycker att de borde ha lämnat spår efter sig, eftersom det var modd ända upp till navkapslarna.

I: Vid den här tidpunkten bestämde sig polismannen för att åka tillbaka till staden?

V: Ja.

I: Nämnde han något om vad han trodde att det hela kunde ha varit?

V: Han tyckte att det var förbaskat konstigt och kunde inte förstå det. Vi visste inte vad tusan det var, det var verkligen en upplevelse. Han visste inte vad han skulle tro.

6.
Vi pratade en lång stund och till slut sa han: "Tja, det är sånt som händer". Så gav vi oss av, gick tillbaka ner till vägen. Det var sista gången jag såg honom.

I: O.K. När han hade åkt, vad gjorde ni andra då, satte ni er i bilen och körde tillbaka?

V: Vi påbörjade hemresan och då... Jag ringde ett telefonsamtal precis innan jag kom hit, och pratade med en av de inblandade killarna, och han sa att jag inte är klok som talar med er, att vi alla hade varit överens om att aldrig avslöja det här för någon, och att jag är en jävla idiot om jag gör det. Men jag har burit på det här i sex år nu och det måste få komma ut! Vi fortsatte landsvägen hemåt och jag tror att vi hade färdats ungefär 3 km, när föremålet dök upp igen! Så vi stannade till och såg att föremålet var på väg ner.

I: Såg ni med egna ögon hur föremålet kom ner den här gången?

V: Jag såg när det kom ner den här gången. Det glödde omkring det och det var en imponerande syn.

I: Verkade det som om "glöden" berodde på eldslågor som kom ut ur föremålet, som någon slags utströmningsgas?

V: Nej, det var mera likt en svetslåga...

I: En vit låga?

V: Nja, den var mer rödaktig. Rött med... jag vet inte, längst ut lyste det skarpare, kanske vitt eller blått, det såg riktigt hett ut. Det landade precis som en helikopter landar, lätt och smidigt, utan några som helst problem, och jag är säker på att det var mindre än 150 m bort - och så kom de ut igen. De var två den här gången, och de hade samma slags kläder.

I: Såg ni verkligen att de kom ut ifrån föremålet? Hur såg ni dem först?

V: Vi såg inte när de kom ut. Huru de tog sig ut ur maskinen vet jag inte, den glödde nertill. Vi riktade åter ljuset mot dem och diskuterade igenom saken - vad vi skulle göra. Två av oss steg ut ur bilen. Vi såg samma järnvägsspår som förut och jag tror att farkosten var lite närmare oss den här gången. Det fanns två kullar på varsin sida om den och i mitten en grop, så jag skulle gissa på att den befann sig cirka 18-20 m lägre än omgivningen, kanske något mindre. En av oss gick åt vänster, den andre åt höger. Killen till höger bar på sitt .22 Hornet gevär med kikarsikte. Nu var vi på väg däråt, och jag vet inte vad vi tänkte på, men de två männen i bilen riktade handstrålkastaren mot de "två gestalterna från fordonet". De stod ganska nära varandra, kanske 9 m isär, en stod något framför den andre.

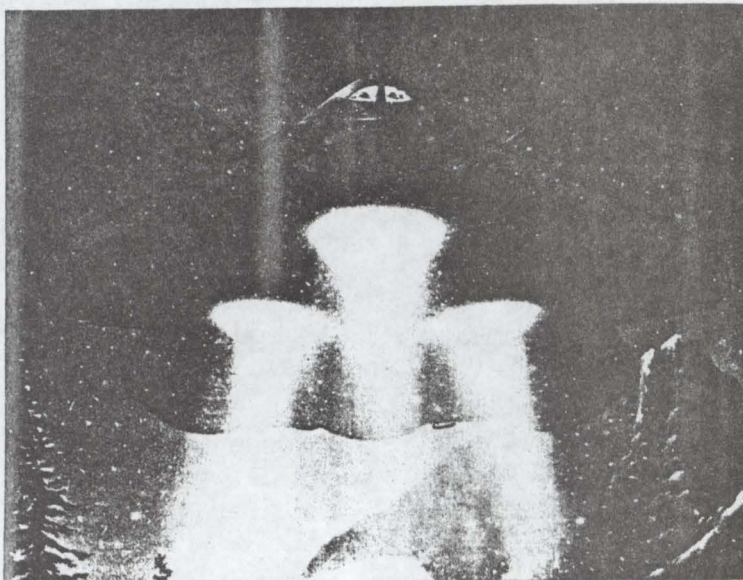
I: Stod de bara där och tittade på er?

V: De stod bara där och tittade, så då föll min kompis först ner på knä och lade sig sedan på mage med geväret i händerna. Genom att titta i kikarsiktet kunde han studera varelserna uppfifrån och ner. Hur jag än försöker, så minns jag som sagt var inte vad de hade på huvudet.

ETT SKOTT I NATTEN

I: Kunde de två männen på kullen se varelserna tack vare att de två i bilen riktade handstrålkastaren mot dem?

V: Ja, och om man använder både kikarsikte och strålkastare på natten, spelar det ingen roll hur mörkt det är runt omkring; siktar man på föremålet som man har tänkt skjuta på, syns det hur tydligt som helst. Plötsligen avlossades ett skott, och det träffade en av "varelserna" i axeln, högt upp i axeln. Den sårade varelsen snurrade runt, föll ner på knä, men tog

sig upp med hjälp av sin kompis. Han tittade mot oss och sa, eller ropade: "Varför i h-e gjorde ni så där?" Vi var vid det här laget ganska så uppskakade, så vi rusade mot bilen. Ja, det var det hela.

I: Kan ni minnas vad som hände när de två varelserna tog sig därifrån? Såg ni att de återvände in i föremålet och om detta sedan lyfte och flög iväg?

V: Nej, nej. Nej, det kan jag inte påminna mig.

I: Kan ingen av er komma ihåg hur det gick till?

V: Nej, jag antar att vi helt enkelt var så angelägna att komma därifrån att vi aldrig tittade bakom oss.

I: O.K. Beträffande skottet som avfyrades, så nämnde ni att det träffade högt upp i höger axel. Hörde man att det träffade, jag menar bortsett från det faktum att personen snurrade runt? Kunde ni höra när det träffade?

V: Ja, det hördes ett dovt ljud, som när man skjuter vilket djur som helst. Det hörs alltid om man träffar.

I: Kunde ni se något blod?

V: Nej, personen som avlossade skottet kan inte erinra sig att han såg något blod. Alla var vid det här laget alltför uppskakade för att lägga märke till någonting efter detta. Vi ville bara försvinna därifrån. Men kulan träffade definitivt något som hade fast form, det var inte bara en hög med kläder som svävade i luften.

I: Efter det att skottet avfyrats och de två männen på kullarna hade återvänt till bilen, vad sades då i bilen?

V: Jag minns inte vad som sades.

I: Nämnde ni inte något för mig som gick ut på att en kille sa, att ni måste sticka därifrån för han hade nyss skjutit en människa, eller något i den stilen?

V: Och då sa de två männen i bilen att geväret aldrig hade flyttats från bilen. Jo, det minns jag, och alla måste verkligen ha varit skrärade.

I: Var de två personerna som stannat i bilen överhuvudtaget medvetna om att de andra två hade lämnat bilen?

V: Nja, det här är svårt. Det här är en av de dispyter vi har haft ända sedan dess; två av oss är helt övertygade om att ett skott avlossades och de andra två säger: "Ni är inte riktigt kloka!" Och det kommer de att vidhålla om ni pratar med dem, fråga mig inte varför. På samma sätt som personen som sköt - han är en ganska säker skytt, som aldrig skulle skjuta på något han inte visste vad det var - men varför skottet avlossades vet jag inte, och inte

heller varför bössan överhuvudtaget togs ut ur bilen.

I: När de två personerna kommit tillbaka till bilen, och ni diskuterat om geväret aldrig tagits med, vad hände sedan, påbörjade ni hemresan då?

V: Ja, vi vände hemåt. Vi kom hem ganska sent.

DEN FÖRLORADE TIDEN

I: Ni nämnde vid ett tidigare tillfälle att ni var mer eller mindre överens vid återkomsten att det *fattades en tidsperiod någonstans under färden, och att ni inte kunnat komma underfund med vad som hänt eller var?*

V: Det stämmer.

I: Hur märkte ni att ni hade en minneslucka?

V: Vi hade för oss att vi åkt ganska tidigt, men när vi kom hem hade det redan börjat ljusna och våra fruar satt och väntade, så vi förstod att det hade tagit alldeles för lång tid att köra tillbaka, eftersom vi ju inte hade jagat det där föremålet så väldigt länge. Vi fick alla en känsla av att det fattades någonting, och vi vet fortfarande inte vad.

I: Apropos skottet som avlossades så säger ni att den ena varelsen hjälpte sin vän på fötter när denne blivit träffad. Såg ni vad de gjorde sedan, återvände de till sitt fordon?

V: Nej jag tror att vi sprang för fort för att lägga märke till det.

I: Såg ni om föremålet fortfarande såg ut att glöda vid den tidpunkten?

V: Uppriktigt sagt så tittade jag aldrig tillbaks på föremålet efter att ha sett de där varelserna. Jag såg inte ens efter om det fanns kvar; dvs. jag har ingen aning om det.

I: Ni återvände alltså hem och hade då gjort en överskommelse att inte diskutera händelsen med någon. Vad hände nästa dag beträffande några personer som besökte er på arbetsplatsen?

HOTELSERNA

V: Min arbetsledare sa åt mig att gå en trappa ner för att träffa de här personerna, som då presenterade sig (men endast med namn). De frågade om det jag sett kvällen före var sant; jag sa ja, och då ville de veta *hurdana kläder jag hade haft på mig*. De ställde några frågor om föremålet, och de flesta av frågorna lät som om man

6.
visste vad vi sett och ville komma underfund med hur mycket vi hade sett, men de frågade alltså om mina kläder.

I: När de ställde dessa frågor, gick de då rakt på sak och sa: "Vi har hört..." eller "Vi har fått en rapport..." ?

V: De visste mitt namn, de visste var jag arbetade, så jag tog helt enkelt för givet att de hade fått rapporten av polismannen där nere, och att de bara skulle kolla upp hur mycket vi hade sett. Händelserna kvällen före hade gjort mig ganska uppskakad, speciellt det som hände på slutet. Polismannen visste inte något om det senare, eftersom han redan var tillbaka i stan vid den tidpunkten. Därför tänkte jag: "Det här måste vara från U.S. Air Force", och pga att vi hade lämnat ut våra namn till polisen, måste de veta vilka som skjutit på flygvapnets folk.

Så de frågade mig vilken slags utstyrsl jag hade haft och jag svarade jaktkläder. De undrade om jag hade gått ut ur bilen på fältet, där vi gjorde den första iakttagelsen. De talade uteslutande om den första iakttagelsen. Jag svarade ja och då frågade de vad jag haft på fötterna. Jag sa att jag hade haft jaktstövlar.

I: Var detta efter att ni hade följts åt till ert hus?

V: Ja, de skjutsade hem mig för att få titta på mina jaktkläder och stövlar. De sa aldrig varför de ville se dem. Det enda de frågade var om jag hade gått ur bilen på den moddiga marken, så jag sa ja och visade vilka stövlar jag hade haft på mig. De undrade om jag ägde några andra stövlar. Jag sa att jag hade ett par sjöstövlar. Givetvis hade jag inte använt dem, men de ville titta på dem ändå. Så jag visade upp dem. När männen hade tänkt en stund sa de: "O.K. det får räcka så länge" och sedan gav de sig av - mycket märkligt (han skakar på huvudet).

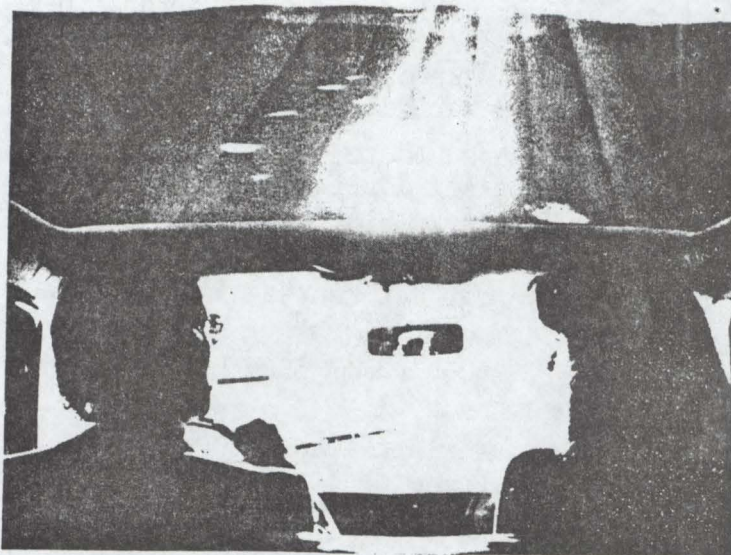
I: Ni säger att de gav sig av, menar ni att de lämnade kvar er i huset?

V: Ja, de bara satte sig i bilen och åkte därifrån. Jag hade åkt hem i deras bil, så jag blev tvungen att ringa efter en taxi för att ta mig tillbaks till jobbet. Min fru var på jobbet. Och det är både första och sista gången som någon har förhört mig om den här händelsen, tills ni kom hit.

I: När de först sökte upp er på jobbet, visade de några papper eller utgav sig för att representera regeringen?

V: Nej.

I: De sa att de hade blivit informerade, stämmer det?

V: Ja, de sa att de hade fått information från en rapport, så ni kan kanske tänka er hur jag reagerade. Det här var bara en dag senare, på kvällen. Männen såg välvärdade ut, såg ämbetsmannamässiga ut, precis som om de utförde ett arbete. Jag menar att killarna verkligen såg yrkesmässiga ut.

I: Var de civilklädda?

V: Alla var civilklädda, men jag minns inte vad de hade på sig. De bar alla slips och såg som sagt välvärdade ut, vanligt folk som ni och jag, inte annorlunda. Faktum är att jag räknade ut att de var någon slags tjänstemän vid underrättelsetjänsten, så jag blev ganska uppskakad över att de här människorna gick så rakt på sak, efter vad som hänt kvällen före. Så jag svarade ja eller nej på allt de frågade och var inte motsträvig. När allt kommer omkring så förstod jag att de hade mig fast, och att de förmodligen visste vad de var ute efter.

I: Minns ni vilket bilmärke de körde?

V: Ja, det var... nej, det gör jag inte heller, Jag tror att det var en vit bil. Jag minns att det var årets modell, jag tror att det var en '61 års Plymouth, men jag är inte säker. Det var inget märkvärdigt med bilen. Den var av standardutförande, utan stoppad instrumentbräda eller dylikt. Jag satte mig i framsätet med en av männen och de andra två satte sig där bak.

I: Såg ni några nummerplåtar eller liknande?

V: Nej, jag var väldigt uppskakad, jag bara satte mig i bilen. Det verkade som om de visste allt om mig; var jag arbetade, mitt namn och mycket mera.

I: Efter händelsen i huset vill jag minnas att ni sa att de hade varnat er för att berätta detta för någon?

V: Ja, faktum är att den ena killen, han som ställde alla frågor, sa att de ville tacka mig- och så sa han mitt namn - för mitt samarbete samt att de ville att jag skulle hålla tyst om det, "ni bör inte säga någonting om det här till någon från och med nu", så jag försäkrade att det skulle jag inte. Sedan satte de sig i bilen. Jag blev väldigt upprörd över att de lämnat kvar mig därhemma, utan möjlighet att ta mig tillbaka till arbetet.

I: Har ni någonsin blivit kontaktad av dessa män igen eller några andra liknande?

V: Nej, aldrig.

I: När de förhörde er, nämnde de aldrig att ni hade skjutit någon?

V: Nej, aldrig. Det nämndes överhuvudtaget inte.

I: Så de var uppenbarligen bara intresserade av den första delen av er iakttagelse?

V: De frågade som sagt aldrig något om skjutandet utan alla deras frågor handlade helt och hållet om den första delen av vår iakttagelse. Jag tror att de kanske visste mer än vad de sa, men jag vet inte. Det här har plågat mig en längre tid, även om det inte är så farligt nu, men i ett helt år trodde jag att de kommit tillbaka för att ställa fler frågor, varje gång det knackade på dörren.

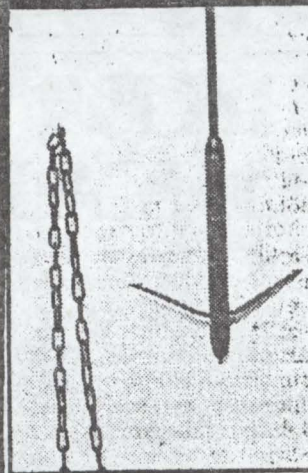
I: Har det hänt någonting senare, som ni tror kan ha samband med hela den här händelsen på något sätt?

V: Nja, det borde jag nog hålla tyst om. Nej, det har jag inga kommentarer till.

Detta UFO-fall är en utskrift av en intervju som gjordes i januari 1968 och har aldrig fått någon förklaring.

Översättning: Lisbeth Årstad

Källa: *THE EDGE OF REALITY*

De här 100-åriga fångstredskapen avsedda för Storsjöodjuret är numera förbjudna fiskedon.

Nu är Storsjö- odjuret fridlyst

Av ÅKE LIDZELL

□ □ □ Storsjöodjuret är fridlyst. Och avrättat av en Lundaprofessor som påstår att vederbörande bara är gasbubblor från sjöbottnen.

DN

CHENEY

ARKETYPEN OCH KIDNAPPNINGSFALL

HAR UFO-KIDNAPPNINGAR NÅGOT SAMBAND MED FARKOSTER FRÅN YTTRE RYMDEN ELLER HANDLAR DET OM MYSTISKA KRAFTER FRÅN VÅRT INRE? DE FLESTA PÅSTÅDDA BEVIS FÖR OIDENTIFIERADE FLYGANDE FÖREMÅL FÖREKOMMER I FORM AV RAPPORTER - HUNDRA-TUSENTALS FRÅN HELA VÄRLDEN - OM LJUSFENOMEN, SOM OBSERVERATS NATTETID OCH DISKUSFORMADE FÖREMÅL SOM SETTS I DAGSLJUS. ÖVRIGA BEVIS ÄR RELATIVT SÄLLSYNTA OCH UTGÖRS AV RADAREKON OCH DE MER SPEKTAKULÄRA NÄRKONTAKTERNA.

Ufologer har naturligt nog tagit för givet att närkontakterna - som rör sig om allt från observationer på ett avstånd av högst 1,7 km till kontakter med UFO-besättningar - givit tillförlitligare data än de andra typerna av observationer. Men de studier som gjorts under de tre senaste årtiondena har givit mycket tvetydiga bevis. Varken de cirka tusentalet radarobservationer och fall med efterlämnade fysiska spår eller de omkring tvåtusen kända händelserna där varelser förekommer, av vilka två hundra är fall där vittnen påstår sig ha tvingats ombord på en farkost och undersökts av besättningen, har givit slutgiltiga bevis för UFO-fenomenets realitet. Fall med varelser och fall där vittnen kidnappats har sedan länge ansetts som kontroversiella. Till och med ufologer har många gånger vägrat att ta dessa på allvar. Debatten kretsar fort farande runt frågan om sådana upplevelser är "verkliga" eller ej.

För åtskilliga år sedan bestämde jag mig för att undersöka "verkligheten" bakom UFO-fall, typ kidnappningar. Mina forskningar drog mig djupare och djupare in i UFO-fenomenets psykologiska aspekter. Följande är en rapport med tre olika studier av närkontakter, som direkt berör tillförlitlighet och "verklighetsbakgrund" och som jag hoppas ger en viss upplysning om vad som verkligen sker med ett vittne, som tagits ombord på ett UFO. De studier vi skall undersöka är följande:

1. En analys av 6 olika typer av rapporterade "främmande" varelser.
2. Ett hypnosexperiment, där ett antal frivilliga berättar om påhittade kidnappningsupplevelser.
3. En studie av förhållandet mellan UFO-kidnappningar och hallucinationer, nära-döden-upplevelser och liknande fenomen.

OLIKA KATEGORIER AV UFO-BESÄTTNINGAR

Alla utom ett litet fåtal varelser, som beskrivs i rapporter om närkontakter, kan klassificeras inom ramen för de följande 6 kategorierna, när det gäller utseendet:

Mänskliga - typiskt mänskliga till utseende, storlek och rörelser.

Humanoider (människolika) - ofta kortväxta, med stort huvud, stora ögon (medan andra kroppsdelar ofta är underutvecklade) och hårlös kropp.

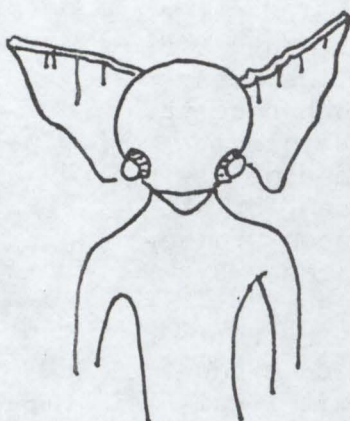
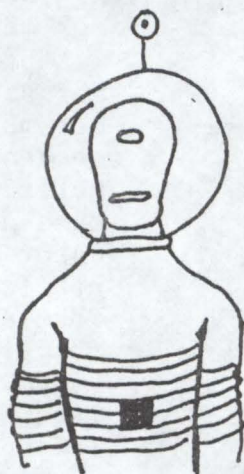
Djur - utpräglade däggdjurs, reptil- eller fiskegenskaper såsom päls, klo, uppåtstående öron och vertikala pupiller.

Robotar - bär ofta "stoppade rymddräkter" och hjälmar, typ guldfiskskålar, har ibland metallisk kropp; mekaniska rörelser är vanliga.

Exotiska - varelser med bisarra karaktäristika, såsom groteska anatomiska egenheter, egenskaper från två eller fler olika varelskategorier (människa-robot, människa-djur) eller så säregna, att de är svåra att kategorisera.

Uppenbarelser - spöklänkande varelser, som kan dematerialiseras, ändra form, gå genom väggar men ändå antaga solid form.

Detta klassifikationssystem har intrikanta föregångare. Liknande indelningar i 6 kategorier återfinns i mytologin, folksagorna, fantasy-litteraturen och nutida popkultur - television, film serier och annonser. Dessa likheter pekar på möjligheten att vittnen vid närkontakter omedvetet hämtar sina beskrivningar av främmande robotar och andra UFO-varelser från traditionellt tillgängliga modeller.

"Robot" är t.ex. ett modernt ord, men ett mycket gammalt begrepp. En robot är i det väsentliga en skapelse av intelligent liv från död materia. Adam, som gjordes av lera av Jahve, kan betraktas som den första roboten. Många kulturer har robot-traditioner, från den grekiska berättelsen om Pygmalion och Galatea - skulptören och hans levande staty - till Tin Woodsman från landet Oz.

I likhet med dessa har också UFO-varelser, som uppvisar anatomiska avvikelser eller uppenbara deformiteter, historiska föregångare. Antikens människor trodde ofta att abnormiteter var ett tecken på övernaturlighet och i vissa delar av världen betraktas missbildade djur även idag som heliga. Det var vanligt under antiken, att mytiska varelser återgavs med bisarra anatomiska karaktäristika. Den fruktade cyklopen från den grekiska mytologin hade bara ett öga.

Även den typ av klädedräkt som bärs av UFO-varelser - nästan alltid en tätt åtsittande heltäckande overall - kan jämföras med de dräkter som bärs av bergstroll, tomtar och andra folkloriska föregångare. Dessutom förekommer skinande apparatur i både rapporter om älvor och ufonauter.

De 6 kategorierna av UFO-varelser är dessutom inte uttömmande vad det gäller tänkbara former av utomjordiskt liv. Trots att det krävs vissa egenskaper för att något skall kunna karaktäriseras som en intelligent varelse (en stor hjärna, rörelseförmåga, sinnesorgan, lemmar), varnar oss exobiologerna för att vara alltför "jordchauvinistiska". Vi ska inte förutsätta att intelligenta varelser måste vara t.ex. tvåbenta. Några utomjordiska existenser kan tänkas vara så ovanliga, att de inte kan klassificeras under någon av de 6 kategorierna inom vårt system. Den kände kosmologen Fred Hoyle

beskriver ett stort, intelligent moln, som lever i rymden, livnär sig på stjärnenergi och har ett radiobaserat nervsystem. Astromonen Ronald Bracewell spekulerar om ett "intelligent skum".

Detta skum är en enorm levande civilisation som kontrollerar sin omgivning genom evolutionsspecialisering. Wilfred Desan föreställer sig en biologisk singularitet, en odödlig varelse med en oändlig utsträckning i tid och rum.

Ufologer borde ta i beaktande om kanske UFO-rapporter inom kategorin närkontakter borde vara sannolikare som grupp, om fler av dem innehöll berättelser om "intelligent skum" eller andra varelser utan några som helst likheter med vad som finns att hämta från våra egna traditioner eller nutida källor.

PÅHITTADE KIDNAPPNINGAR

År 1977 utfördes ett experiment, där man lät hypnotisera 16 frivilliga personer från 12 till 63 år gamla och sade åt dem, att föreställa sig, att de blivit förda ombord på ett UFO. Personerna utfrågades före och under hypnosen för att verifiera, att de inte ägde någon utpräglad kunskap om UFOs. Undersökarna - av vilka en var jag - hade föreslagit experimentet på grund av skepsis beträffande vittnens pålitlighet och de hypnotiska procedurer, som förekommit i samband med tidigare "äkta" kidnappningsfall.

UFO-rapporter om kidnappningar följer en typisk händelsekedja, som kan indelas sålunda:

1. Vittnet blir medvetet om ett UFO.
2. Vittnet upplever att han/hon föres ombord på UFOt.
3. Vittnet upplever UFOs interiör.
4. Vittnet upplever UFO-varelser.
5. Vittnet blir undersökt.
6. Vittnet delges ett budskap.
7. Vittnet återvänder.
8. Följdverkningar av upplevelsen, ibland innefattande beteenderubbningar.

Frågor baserade på kidnappningssekvensen ställdes till alla de icke äkta vittnena. Fyra av deltagarnas beskrivningar analyserades rad för rad och kvantifierades. Genomsnitt jämfördes med fyra lika väl analyserade transkriptioner från äkta UFO-upplevelser (Betty Hill, Judy Kendall, Sandy Larson och Elaine Thomas).

Resultatet visar inga påtagliga skillnader och likheterna är slående i var och en av de åtta ovan beskrivna kategorierna. Dessutom beskrev alla de icke

äkta vittnena många detaljer som är identiska med vad som förekommer med varierande frekvens i UFO-litteraturen. Dessa detaljer sträcker sig från det uppenbara till det mest främmande. Mest uppseendeväckande är naturligt nog de likheter, som är minst tänkbara. Sådana detaljer av "mycket främmande" natur används ofta för att bedöma ett falls trovärdighet. Ju mer främmande, desto trovärdigare. Här följer några speciellt intressanta "mycket främmande" exempel från de första åtta omgångarna med icke äkta vittnen:

UFOs med saturnusliknande ringar, som roterar åt motsatt håll mot farkosten.

Vittnet leviteras ombord genom en "tunnel av ljus".

Att gå ombord på UFOt känns som "en lång resa".

Vittnet tas ombord "genom UFOts solida botten".

Surrande UFO, ett surr som verkar "nästan hypnotiskt".

Varelser av "blandras" (människadjur, människa-robot) återfinns på samma UFO.

"Rikoschetterande ljusstråle", som kommer från en varelses öga.

Varelsens mun rör sig, men inget ljud hörs.

En av de starkaste indikationerna på mönsterparalleller mellan äkta och icke äkta berättelser förekommer vid beskrivningar av varelser. Alla de sex kategorierna av varelser fanns med bland beskrivningarna redan från de åtta första försöken med icke äkta vittnen.

Mina kollegor och jag övervägde och förkastade åtskilliga möjliga källor till dessa mönster, inklusive omedveten användning av ledande frågor, brister hos hypnosen som undersökningsmetod, paranormal påverkan och att äkta och icke äkta upplevelser i själva verket är identiska företeelser. Det sistnämnda är en frestande slutsats, men det finns även olikheter, som jämförelsen i Tabell II visar.

De mest framträdande skillnaderna är, när det förekommer flera vittnen och fysiska och fysiologiska effekter. Om sådana påståenden är sanna

kan äkta och icke äkta kidnappningar betraktas som två helt olika typer av upplevelse. Vi kommer emellertid att finna, att mycket få slutsatser är entydiga, när man sysslar med UFO-bevis.

En annan möjlig källa till de icke äkta mönstren, finner vi hos Carl Jungs teori om "arketyper" (ursprungstyper). Arketyper är förebilder, som återkommer inte bara i myter och historier från olika kulturer genom historien, utan också i individers drömmar och hallucinationer.

Jungs arketyper kan kanske vara en förklaring till de likartade beskrivningar av bisarra anatomiska avvikelser, som kommer från folklöre, närkontakter, hypnos och science fiction. En av de mest exotiska varelser från skottiska och engelska sägner är Fachan, en enögd enfoting med en arm och en hand, som sticker ut från bröstet. Som en anmärkningsvärd parallell till den sistnämnda, ritade ett 12-årigt barn, ett icke äkta vittne, en robotvarelse med en metallarm, som framträdde ur ett hål i magen. Ett annat icke äkta vittne ritade en konformig varelse från vilken det kom en stråle, som kunde manövrera diverse kontroller som en hand. Med sitt enda stora öga påminner denna inbillade varelse mycket om en exotisk best från en science fictionberättelse från 1951. Det ligger nära till hands att använda Jungs arketyper som förklaring till dessa och andra likheter.

Om Jungs arketyper förklarar klassificeringen av UFO-varelser, varifrån kommer då idén om att de skulle vara utomjordiska? En förklaring, enligt Jung, skulle vara att de sex kategorierna av varelser finns lagrade i hjärnan på potentiella vittnen redan innan en närkontakt äger rum. Det skulle följaktligen förhålla sig så, att fastän UFO-fenomenet på något sätt stimulerar ett vittnes perception när det gäller UFO-varelser, är det snarare så att visionerna indikerar närvaron av något stimulus. Visionerna i sig själva kanske inte säger något om vad som åstadkommer dem.

Med hänsyn tagen till källan till påhittade "äkta" observationsmönster, kanske ingen av de ovanstående förslagen på ett adekvat sätt förklarar detaljerna i mönstret eller

något annat i anknytning därtill. Ändå finns likheterna där och orsakar en massa besvärliga frågor. Vår undersökning ledde oss slutligen fram till en sannolikare förklaring: Analogier till UFO-kidnappningsupplevelser:

KIDNAPPNINGSANALOGIER

Det finns motsvarigheter till UFO-kidnappningar, upplevelser som är psykologiska paralleller, hos andra mentala fenomen som hallucinationer, nära-döden upplevelser och återupplevelsen av födelseögonblicket. Kidnappningsföreställningar och mönster påminner i särskilt hög grad vad gäller form, färg och rörelseschema om upplevelser som rapporteras vid hallucinationsexperiment med olika droger. Några av de mest uppenbara kidnappningshallucinationsparallellerna är följande:

1. Inledande skarpa, pulserande ljus och färger.
2. Irrande rörelser.
3. Geometriska mönster.
4. Sceneri med spiral- och rotationsrörelser.
5. Vittnet medverkar i sceneriet, t.ex. deltar i händelser.
6. Upplevelser av tunnlar och/eller rör.
7. Interiörer i form av "stora rum".
8. Upplevelser av mänskliga eller djurlika figurer (ofta liknande seriefigurer)
9. Visioner av flera "TV-skärmar", som visar självbiografiska data.
10. Vittnets minnen integreras med händelserna.

Kidnappningsfall visar också betydande likheter med nära dödenupplevelser, sådana där människor har varit kliniskt döda en stund innan de återvänt till livet. Dessa människor beskriver ofta en serie händelser som liknar UFO-kidnappningar. De ser vita ljus, förflyttas genom tunnlar till "stora rum", möter en varelse med vilken de kommunicerar på telepatisk väg och genomgår en "moralisk undersökning", där de får se sitt liv passera revy på en "TV-skärm".

Men nära dödenupplevelser och hallucinationer är inte de enda fenomen, som visar likheter med UFO-vittnesmål. Andra är religiösa extaser

medicinmäns transtillstånd, migränanfall och upplevelser där feér och "småfolk" förekommer. Bland de intressantaste parallellerna finner vi minnen från födelse ögonblicket.

Psykologerna Otto Rank och Stanislav Gruf och andra har skapat teorier om att fostrets ofrivilliga resa från livmoderns edenliknande säkerhet genom en hotande och kanske utdragen passage till yttervärlden har en enorm betydelse för utvecklingen. Med UFO-logiska termer skulle alltså fostrets yttervärld motsvaras av ett "stort rum" med varelser, skarpa ljus, underliga ljud och även "medicinsk undersökning". De fysiska, fysiologiska och psykologiska effekter som födelsen innebär för den nyfödde kan knappast överskattas. De skulle till och med kunna tänksa utgöra en slags mall av psykiska reaktioner, lagrade i minnet och fantasin, som kan lockas fram om rätt stimulus uppenbarar sig, som t.ex. UFO-fenomenet.

Det kan finnas ett samband mellan de tunnelupplevelser, som förekommer vid närkontakter i UFO-sammanhang och den vaginala tunneln, som de flesta av oss passerar vid födseln. Tunnel/rör-formen återfinner vi ju i rapporter med cylindriska ufon, rörformade rum och speciellt i underliga rörformade ljuskäglor genom vilka vittnena sägs sväva in i farkosten. Det är intressant att notera, att tre av våra icke äkta vittnen också säger sig ha blivit tagna ombord genom rörformade ljusstrålar, vilket pekar på att tunnel/rör-formen är en arketyper, som finns lagrad latent i sinnena hos alla potentiella vittnen.

Vi avslutade nyligen en pilotundersökning som stöder teorin om likheten mellan UFO-kidnappningar och födseltrauma. En grupp frivilliga, som fötts med kejsatsnitt, hypnotiserades och gavs samma förutsättningar i form av påhittade UFO-kidnappningar som beskrivits ovan. 7 av de 8 använde inte tunnel eller rörformen i sina inbillade UFO-berättelser. Detta är statistiskt signifikant och forskningen fortgår.

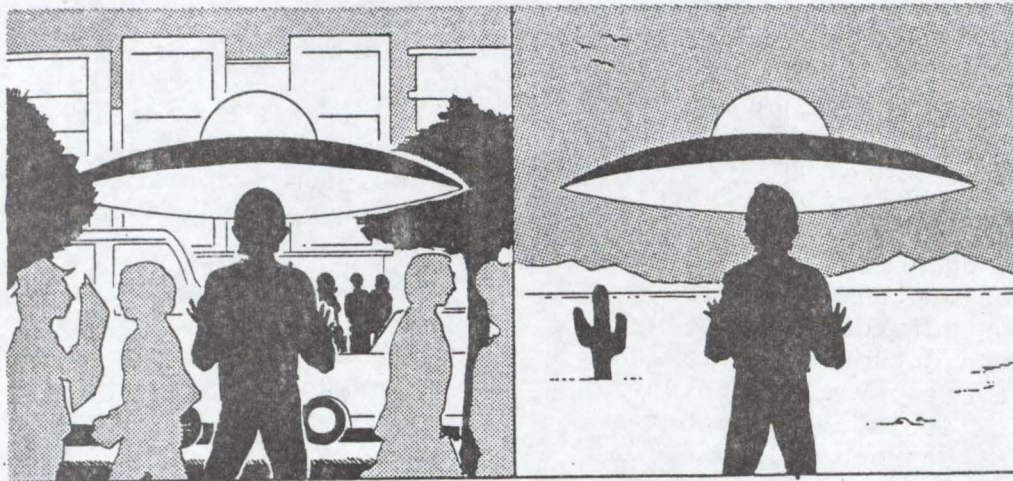
Jämförelse mellan UFO-kidnappningar och andra freteelser enligt ovan, ställer forskarna inför två viktiga, om än paradoxala, fakta. Det första är att vittnena berättar sanningen, så som de tror sig ha upplevt den. Det faktum att vitt-

nen till åtskilliga olika mentala fenomen beskriver nästan identiska händelser och syner, ger oss objektiva bevis för att deras berättelser är sanningsenliga återgivningar av vad de upplevt i sina sinnen. Med andra ord, de har verkligen upplevt skarpa ljus, geometriska figurer, som förflyttar sig slumpmässigt genom luften, tunnlar och mänskliga varelser. Antingen vittnena verkligen varit med om en fysisk upplevelse eller ej, så kan dock forskarna lita på att det några av vittnena berättar är sanning. Det borde inte förvåna någon, att de ofta utan svårigheter klarar tester både under hypnos och med lögn-detektor.

Det andra som analogierna visar är händelser, som kan synas vara närkontakter men i själva verket lika gärna sinnliga upplevelser, som inte har med UFO-observationer att göra. En slutsats man kan dra av detta är, att samma perception som förekommer vid nära dödenupplevelser, hallucinationer etc. troligen är källan till de påhittade "äkta" mönstren vid kidnappningar. En annan slutsats är att ett vittnes missbedömningar, som uppmuntrats av en kultur inställd på besök av utomjordiska varelser och uppfattade som verkliga eftersom de baseras på verkliga sinnesupplevelser, ligger närmast till hands för att bli kontaktperson.

SAMMANFATTNINGAR OCH SLUTSATSER

Närkontakter är knappast den källa till information som UFO-loger kanske väntar sig. I själva verket producerar de tvivelaktiga data, eftersom tre av huvudingredienserna vid äkta närkontakter visar stark anknytning till källor av icke UFO-natur. För det första verkar förmodade främmande varelsetyper modellerade efter väsen från jordiska kulturtraditioner. För det andra har uppenbarligen nästan vem som helst fantasi nog att skapa de mönster, som förekommer vid äkta kidnappningar. Och slutligen, nästan alla signifikanta händelser vid kidnappningssekvenser förekommer även vid hallucinationer, nära döden upplevelser, födseltrauman och liknande förändringar i medvetandeprocessen. Tydligt kan det vara så

att många närkontakter kanske inte har någotsamband med verkliga UFO-observationer.

Med dessa punkter i minnet skulle det vara meningslöst att vidare sysselsätta sig med närkontakter, om det inte vore för en fortsatt oavbruten ström av imponerande rapporter med fler än ett vittne inblandat och med påstådda fysiska och fysiologiska effekter.

Närkontakter med flera vittnen är en grupp som inte kan förbises. Ändå verkar alla kidnappningsfall med flera vittnen, som jag har studerat, antingen ofullständigt undersökta eller bristfälliga när det gäller att kontrollera vittnen oberoende av varandra. Dessa fall inkluderar Betty Hill, Betty Andreason, Hickson och Parker, Sandy Larson, Pat Roach, Judy Kendall och Garden Grove-fallet (de två sistnämnda har jag undersökt personligen).

Liberty-fallet, en kidnappningshistoria från Kentucky år 1976, är belysande, eftersom det är ett av de få fall där alla vittnen intervjuades noggrant och även hypnotiserades för att återuppleva händelseförloppet. Avskriften från de tre kvinnornas redogörelser visar att var och en hade en subjektiv upplevelse snarare än en kollektivt delad upplevelse identiskt likt de andras. Sålunda bekräftar inte deras fascinerande berättelser påståendet att det skulle röra sig om ett kidnappningsfall, även om sannolikheten att det skulle handla om en gemensam hallucination av en närkontakt av första graden, dvs en observation på ett avstånd mindre än 1,7 km, är ganska stor.

Det finns ett antal närkontakter med flera vittnen, som verkar mycket förtroendeingivande; typ fallet Kelly-Hopkinsville, fallet med missionspastorn Gill och första hälften av fallet Travis Walton (observation av ett skarpt ljus). De

är exempel på ufologins mest fantastiska mysterier. Ändå visar Allen Hendrys diskussioner om identifierade flygande föremål, som av många vittnen med stor övertygelse rapporterats som UFO:n, på den mänskliga bedämningsförmågens begränsningar. Vi borde vara försiktiga även när det gäller de bästa fallen.

Om vi bestämmer oss för att tro på närkontakter där flera vittnen förekommer, borde vi fråga oss själva vad de innebär för UFO-fenomenet. Eftersom argumenten för närvarande (tror jag) pekar på, att det är osannolikt att sådana rapporter är vare sig medvetna påhitt eller har samband med något utomjordiskt, kanske ett eller båda av följande påståenden gäller:

1. Flera vittnen observerar objektiva, reella fenomen, men missbedömer dem och återger det hela som om det gällde något utomjordiskt.
2. Flera vittnen tar del av grupphallucinationer, men missbedömer händelserna och återger dem som om det gällde något utomjordiskt.

Vi behöver inte ta vittnenas versioner av närkontakter för verkliga UFO-händelser, men vi ska ha klart för oss, att de har upplevt något, som subjektivt sett är spontant, mystiskt och verkligt.

UFO-fall med fysiska följdverkningar är lika uppseendeväckande och dunkla som fall med flera vittnen. I Delphos-Kansasfallet - ett av de bästa - är det ingen tvekan om att jorden från den förmodade "landningsringen" är annorlunda än kontrollprover från den omgivande marken. Ändå kan vi inte med säkerhet hävda, att ett UFO orsakade dessa förändringar. Fysiska bevis

är erkänt gäckande.

De ständigt återkommande rapporterna om oförklarade fysiska effekter har drivit fram spekulationer om att de skulle ha att göra med psykokinetiska processer, som är en del av UFO-fenomenet och/eller observatörerna. Nyligen gjorda framsteg inom ESP har gjort denna idé trovärdig, särskilt experimenten med fjärrskådning vid Stanford Research Institute. Fastän det paranormala ännu är lika svårt att påvisa som hypotesen om extraterrestrier, öppnar det ändå en ny och hoppfull väg för seriös forskning inom det smala området av UFO-bevis.

Ufologer har sedan länge förmodat att det finns ett fortgående samband mellan rapporter som beskriver ett enstaka fenomen på olika avstånd från observatörerna. Som ett resultat av denna förmodan kan den Ufologiska forskningen ha råkat göra metodiskt viktiga misstag. Det finns inget bevis för att närkontakter verkligen är UFOs observerade på korta avstånd. Men det finns bevis, som vi har sett, på att de har samband med kända områden inom den mänskliga psykologin och folktron.

Det kan alltså konstateras att närkontakter är psykologiskt intressanta, men inte nödvändigtvis Ufologiskt. Dessutom borde forskare behandla fall av närkontakter som något helt väsensskilt från observationer gjorda från långt håll.

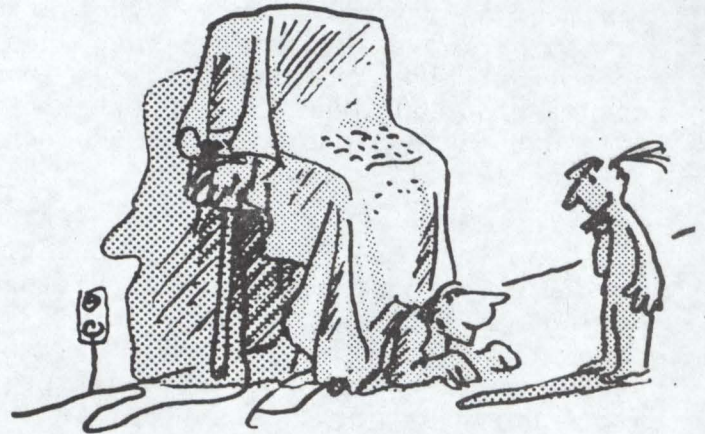
Det är troligt att UFO-fenomenet kan få sin förklaring bara genom studier av detta "något", som enligt rapporter från hela världen observeras natt och dag på himlavalvet. Systematiska insamlingar och studier av autentiska observationer måste fortsätta. Det finns inget bättre sätt att avgöra om UFOs är ett naturfenomen, psykologiskt eller paranormalt betingat eller ett extraterrestriellt fenomen. Hur vaga och osäkra de flesta sådana rapporter än verkar, är dock det faktum att de existerar en av de få saker vi med säkerhet vet om UFOs.

När det gäller närkontakterna, verkar ett lovande sätt att närma sig fenomenet vara på det psykologiska planet. Vittnena genomgår en omvälvande psykologisk upplevelse, om vilken det ännu återstår att utforska vad som händer. Dessutom ger närkontakterna upphov till en rad avgörande frågor om

medvetande och perception. Kan verkligen flera människor uppleva samma hal-lucinationer? Kan man bevisa att psykokinetiska effekter är realiteter? Och framför allt, vad är det för stimulans, som frambringar spontana närkontaktsupplevelser hos normala individer?

För många år sedan avfärdade de flesta UFO-forskare berättelser om främmande varelser och kidnappningar som "psykologiska". På åtminstone den punkten var de klokare än de anade.

Källa: Frontiers of Science
Översättn: Acke Svensson

- LÄGGER MAN EN FILT
ÖVER DATORN FÅR MAN
EN JÄTTEFIN KOJA.

Världens snabbaste dator

I dagarna tas världens snabbaste dator, Cray-2, i bruk vid amerikanska rymdflygstyrelsen NASA för komplicerade strömningstekniska beräkningar på flygplan.

Datorn klarar bl a att göra 250 miljoner beräkningar per sekund.

Snabbheten i kombination med dess stora minne, 256 miljoner 16 bitars ord gör den speciellt lämpad för strömningsteknik. Även forskare inom andra områden där det krävs stor beräkningskapacitet kommer att få tillgång till datorn.

ALLEN HYNEK

REPLIKERAR:

Vad har allt detta att göra med dr. Lawsons artikel "Arketyper och kidnappningar"? Jo, han sysslar med människor som rapporterar att de haft en upplevelse, upplevelsen av att ha blivit förda ombord på ett ufo. Både dr. Lawson och jag medger att för dessa personer har händelsen upplevts som "verklig"; de flesta av dessa människor ljuger inte eller bedrar.

Vi skulle naturligtvis vilja veta om kidnappningsupplevelsen inte bara framstod som "verklig" för vittnet, utan var "verklig" i fysisk mening. Gick dessa människor verkligen ombord på en fysisk farkost och träffade de varelser av kött och blod, som det verkar när de berättar om det under en hypnotisk regression?

EN FILOSOF, BISKOP BERKELEY, MENADE, METAFYSISKT OCH GANSKA DUNKELT, ATT VAD MAN INTE KAN SE, KAN INTE FINNAS, OCH RESTEN ÄR HELT OCH HÅLLET SINNESFÖRNING-
ELSER.

I århundraden har filosofer, som biskop Berkeley, grubblat över verklighetens innersta mening. Nu för tider är detta en fråga mer för fysiker och psykologer. Och de kan inte ge några definitiva svar.

Alla kommer väl ihåg detta gamla pseudofilosofiska resonemang: Om ett träd faller i skogen och ingen befinner sig inom hörhåll, hörs det då verkligen något ljud? Det regelrätta svaret är nej, eftersom ljud är hjärnans reaktion på en serie elektriska nervimpulser, som i sin tur initierats av motsvarande pulser i luften som påverkat örats trumhinna. Dessa impulser är inte själva upplevelsen av ljudet mer än en grammfonskiva med en symfoni ger samma upplevelse som att lyssna till symfonin.

Det sätt dr. Lawson valt att undersöka denna fråga på, är genom att själv utföra experiment med 16 försökspersoner som hypnotiserades och ombads föreställa sig att de tagits ombord på ett ufo av dess besättning och sedan låta dessa personer beskriva sina påhittade upplevelser. Skulle dessa beskrivningar bli likadana som de som rapporterats av "verkliga" kidnappningsvittnen under hypnos? Många likheter framkom, i själva verket så många, att dr. Lawson har ställt den logiska frågan om alla rapporterade kidnappningsupplevelser kanske är påhittade, mentala föreställningar. I överensstämmelse med den vetenskapliga proceduren drar han dock inte denna slutsats, men föreslår med eftertryck att vi tills ytterligare studier har gjorts, betraktar kidnappningsfall

(och kanske som en följd därav även alla fall av närbesvär) med miss-tänksamhet och särskiljer dem från de mera accepterade ufo-händelserna; nämligen nattliga ljus, dagsljus-diskusarna och radarobservationerna, där hypnotisk regression inte används som metod när man samlar data.

Dr. Lawson bör berömmas för initiativet att ha tagit sig an problemet på ett vetenskapligt sätt. Det finns emellertid tillräckligt med signifikanta skillnader mellan de "imaginära" och de "verkliga" kidnappningarna för att ogiltigförklara dr. Lawsons varning och förslag till slutsats.

Den hypnotiserade är under hypnos, oavsett om det gäller att locka fram något eller konstruera något som egentligen inte finns, mycket mottaglig. Ufos kan fås att uppträda, exempelvis under hypnos. Jag har själv deltagit i två sådana experiment, där ufos uppenbarade sig på ett "magiskt" sätt.

I ett av fallen hade försökspersonen fått en posthypnotisk instruktion (av dr. Max Cade, i vilkens hem i London experimentet utfördes) att han vid teatime skulle gå ut i trädgården och få syn på ett ufo. Vi var alla i trädgården tillsammans med honom och vi såg naturligtvis ingenting. När han senare ombads rita av föremålet, kunde han det inte.

I det andra experimentet, som jag deltog i, hypnotiserade "Amazing Kreskin" 20 personer att samtidigt se ett ufo. När jag senare bad deltagarna att rita av vad de sett, kunde de endast åstadkomma mycket elementära och

mycket olika teckningar. Och när Kreskin sedan frågade var och en av dem om de hade sett ett ufo, svarade alla nej.

På samma sätt som Kreskins ufos (som vi, som inte är hypnotiserade, givetvis inte kan se) inte är något argument mot ufos, som rapporteras av icke hypnotiserade personer, frågar man sig om de likheter mellan "inbillade" och "äkta" kidnappningar som observerats av dr. Lawson verkligen är argument mot ufos.

Dessutom gäller likheterna bara de hypnotiska sekvenserna av upplevelserna. I det "verkliga" kidnappningsfallet finns så gott som alltid ett medvetet minne av ufo-händelsen som föregick kidnappningen (t.ex. Travis Walton, Betty och Barney Hill, Charles Hickson). Detta måste uppenbarligen saknas i dr. Lawsons laboratorieskapade fall. Här har vi genast en sak som skiljer de "äkta" fallen från de "konstruerade".

i mitt eget arbete tar jag inte ett påstått kidnappningsfall särskilt allvarligt om det inte föregåtts av en ufo-händelse som vittnet upplevt med sitt vakna medvetande.

Bara om detta är fallet gör jag en bedömning om de bevis som framkommit under hypnos har något värde.

Dr. Lawson var noga med att undersöka om någon av hans försökspersoner ägde "utpräglad kunskap om ufos", för att eliminera möjligheten att de under transen skulle begagna sig av denna kunskap. Detta skulle naturligtvis utan svårighet förklara de likheter som dr. Lawson pekar på. Men i dagens läge, kan verkligen någon sanningsenligt påstå, att hans medvetande (och i synnerhet hans undermedvetande, från vilket den hypnotiserade till stor del hämtar sina uppgifter) är befriat från kunskap om ufos? Tänk på alla bilder med ufo-anknytning som bombarderar oss: rymd- och science fiction-filmer, sensationstidningar, teaterpjäser och tidskriftsartiklar. Jag föreställer mig att antingen vi medger det eller ej, blir vårt undermedvetna fullproppat med "utpräglade ufo-kunskaper". Jag vågar påståendet att vilken skolelev som helst nu för tiden som ombedes att rita ett ufo, utan svårighet skulle framställa ett "konventionellt" ufo som han läst om, sett i någon serietidning, på bio eller i någon tecknad film. Det är därför ingen överraskning att dr. Lawson finner de slående likheter han gör. Det skulle tvärtom vara förvånande om han inte gjorde det.

Det är åskilliga saker som måste tas i beaktande och dr. Lawson behandlar vissa av dem, vilket visar hans försök till objektivitet. Han medger att han förundras över rapporterade kidnappningar med flera vittnen. Hur och under vilka omständigheter kan ett flertal människor med olika bakgrunder och troligtvis olika s.k. "psykologiska brytpunkter" ha en gemensam* hallucination, även när det gäller detaljer? Vad är detta för mekanism? Ett spektakulärt forskningsobjekt för psykologer.

Det finns ytterligare en skillnad, som dr. Lawson medger, mellan de "imaginära" och de "äkta" kidnappningsfallen. Enligt min och många andras erfarenhet förekommer starka känslouttryck i samband med "verkliga" kidnappningar -rädsla, skräck- när vittnena återger sina upplevelser under trans. Något sådant förekommer inte bland de "imaginära" fallen.

19.
Ännu en skillnad: "verkliga" vittnen har ofta olika kroppsliga märken, som om de vore från remmar eller instrument (t.ex. i fallet "Joe och Carol", som undersöktes av Richard Sigismund). Vissa av dessa märken har senare verifierats av icke inblandade personer. Jag känner inte till att "påhittade" kidnappningsvittnen kan uppvisa dylika "stigmata" under hypnos.

I vissa avseenden skulle det vara till stor hjälp för den seriösa ufologin om dr. Lawson kunde bevisa sanningen i påståendet att närkontakter är projektioner av arketyper som Jung föreslog (Jung själv framhöll svårigheten att på detta sätt förklara radarobservationer, fotografier och fysiska spår efter ufos). Då kunde vi utesluta dem en gång för alla och koncentrera oss på de fall som inte kräver hypnotisk regression.

Det är inte vad vi förväntar oss att finna som räknas inom vetenskapen, utan vad vi finner. Så vad vi än har för förhoppningar inom detta område, ska vi ändå uppmuntra dr. Lawson att fortsätta sin forskning med de imaginära kidnappningsfallen och vänta och se vad som blir den slutgiltiga ståndpunkten.

Nu måste vi återkomma till frågeställningen i första stycket: Vad är "verkligt"? Vad fysikern kallar verkligt är inte alltid detsamma som vi vanliga människor betraktar som verklighet. Man behöver bara nämna relativitetsteorin och kvantmekaniken för att inse, att verkligheten ser annorlunda ut för fysikern än för oss andra. Och psykologen som sysslar med vad vi "uppfattar som verkligt" finner ofta att denna vår "uppfattning" kan vara helt omotiverad, en illusion eller hallucination. Men kan det inte finnas "sätt att uppfatta" som är "verkliga" på något annat sätt än den sorts verklighet som mystikern eller teologen talar om; eller matematikerns "verklighet" med olika dimensioner; eller parapsykologen som sysslar med en verklighet som förlöjligas av både fysikern och psykologen.

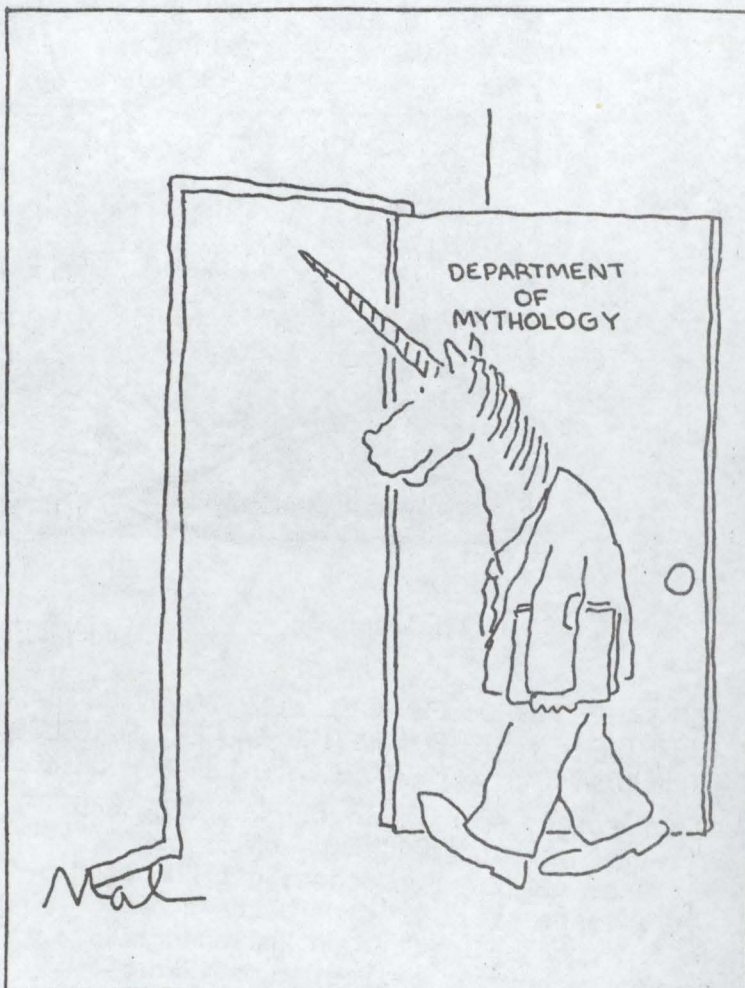
Vi vet inte; det kanske finns flera verkligheter. Vad vi däremot vet, är att för det seriösa ufo-vittnet har upplevelsen varit mycket "verklig" och den uppfattningen kommer han/hon att försvara till sitt sista andetag. Så vems "verklighet" är den verkliga?

Eftersom drivfjädern till människans handlande är vad vi människor tror är verkligt, måste vi överväga att ta i beaktande vad människor från hela världen berättar för oss och som är verkligt för dem... UFOs.

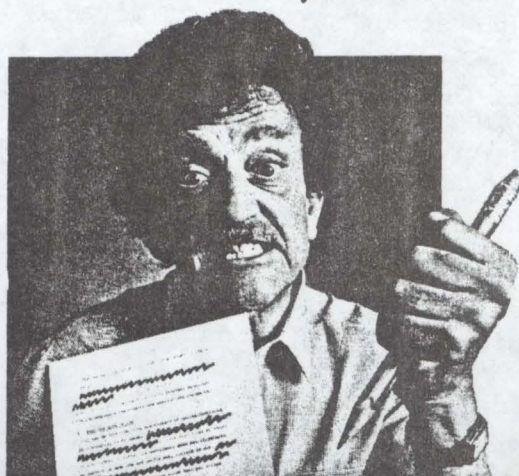
Källa: Frontiers of Science

Maj-juni 1981

Övers. Acke S.

SKRIV GÄRNA EN ROMAN,
MEN BÖRJA MED ETT
BIDRAG TILL SVÄVAREN!

JUNGS IDEER

AV HARRY LEBELSON

DEN KÄNDE PSYKOLOGEN CARL JUNG SAMMANKOPPLADE EN GÅNG UFOS MED DEN MÄNSKLIGA PSYKODYNAMIKEN. I SIN BOK FLYING SAUCERS FÖRESLOG JUNG ATT UFOS VAR MANDALOR, "MAGISKA CIRKELDIAGRAM" SOM UTGÖR SYMBOLER FÖR DE KOSMISKA OCH HIMMELSKA REGIONERNA.

Jung återger en sexårig flickas dröm och visar på samband mellan mandalor och flygande tefat: "Hon drömde att hon stod vid ingången till en stor byggnad. En fe'ledde henne utefter en kollonad till en sorts centralt beläget rum. Liknande kollonader sammanstrålade från alla håll. Fen ställde sig mitt i rummet och förvandlade sig till en hög eldsflamma." Jungs drömmetafor har många paralleller, som idag fyller arkiven hos många ufo-organisationer i landet.

Scenariot känns igen: ett ufo landar och en varelse uppenbarar sig och eskorterar "kontaktpersonen" in i farkosten. Interiören gör ett intryck av att vara mycket stor när "kontaktpersonen" väl kommit in. Den verkar i själva verket överskrida farkostens yttre dimensioner. Efter att ha blivit undersökt av främlingarna, tas besökaren med på en tur i farkosten och eskorteras därefter bort ifrån den. "Såsom mandalor skyddar och försvarar flickans psyke, så skyddar den också kontaktpersonen i den nutida ufo-mytologin," menar Jung.

Psykiatern och advokaten Berthold Schwartz från New Jersey, som är inne på samma tanke som Jung, hävdar: "Jag föredrar att arbeta med anonyma kontaktpersoner, sådana som inte syns i massmedia. De är inte påverkade av kulturmedia, som dagstidningar, Tv eller filmer. Dessa människor har tidigare varit ypperliga hypnosobjekt. Genom att rundligt underöka deras psykodynamik kan det mycket väl tänkas att vi når sanningen bakom ufo-fenomenet."

Efter flera år av intensiva studier drar Schwartz slutsatsen att ufo-upplevelser tillfredsställer vissa djupt rotade mänskliga önskedrömmar.

"I en tid när vi står öga mot öga med politisk, social och ekologisk upplösning," menar psykolgen, "verkar det vettigt för vissa människor, att betrakta ufos som räddare från skyn." Kom ihåg den omtalade Gallup-undersökningen vid vilken 68% av de tillfrågade sade att de trodde på ufos

existens. Dessutom sade mer än 13 miljoner amerikaner också att de hade sett något sådan föremål. Vissa av de individuella kontaktfallen är till och med mer bisarra än de från ufo-kulterna.

Margret Ludeman, en 80-årig dam från Kalifornien, är medium för en andevarelse som kallas Hilarson. Som kommandör på ett ufo, som befinner sig på andra sidan månen, varnar han för att jorden snart kommer att självförintaskas om inte människorna upphör med sitt uthyttjande av kärnkraft. Margret har haft kontakt med Hilarson under de senaste tio åren och fortsätter att vidarebefordra hans ord till den som vill höra på. Hon har beskrivit saker och händelser som är långt mera avancerade än vad som motsvaras av hennes utbildning. I motsats till vissa medier, exploaterar hon inte sina egenskaper kommersiellt. Hon lever tillbakadraget i en husvagn och får sin inkomst från socialvården.

En ännu underliga historia, men även den sann, handlar om Lydia Stalnaker, andemedium, helbräddagörare och kontaktperson i ufosammanhang. Lydia frammanade sin andevarelse, Anton, i en David Susskindshow nyligen. Anton talar uppenbarligen genom Lydia och förstärker hennes egenskaper och helbräddagörare. Lydia gjorde ett försök att hela en av Susskinds medarbetare, som påstod sig ha en fläck på ena lungan. En undersökning av en opartisk läkare några veckor senare visade att fläcken hade försvunnit. Lydia påstår att kraften att hela fick hon den gång när hon som åttaåring var ombord på ett ufo. Kan hon ha haft en jungiansk dröm?

En sista utflykt till en främmande värld med andra realiteter bjuder Marcia Moore på, medförfattare till boken "Journeys into the Bright World". Marcia beskriver en värld av högre medvetande under inflytande av den hallucigen drogen ketamin. Marcia och hennes man medicine dr. Howard Altounian, tidigare ställföreträdande chef för anestesivdelningen vid Seattle Public Hospital, samarbetade på boken som publicerades 1978 av Para Research Inc. of Rockport, Massachusetts.

"Journeys" beskriver en serie registrerade drogexperiment. En gnomsnittsdos av 50 mg tilldelades dagligen både Marcia och hennes man. Experi-

menten spelades in på band och pågick från april 1976 till november 1977. Marcia berättar om sin första kontakt med extraterrestrier: "Jag verkade befinna mig på en plats av hjul. Den hade kommit till för att visa att allt som skapats är baserat på någon form av roterande rörelse, antingen axial eller runt ett större centrum. Det finns hela hierarkier av arketyper (urtyper/prototyper) som sträcker sig från abstrakta till konkreta regioner av varande, och detta var den plats där dessa grundprinciper sattes i rörelse.

En alltför välkänd röd tråd löper genom ännu en av Marcias berättelser om resor i det inre. "Jag kände att det var goda väsen, som för att anpassa det hela till vår diskussion kan benämnas främmande varelser. Det oväntade resultatet av att tona in sig på dessa varelsers vibrationsfrekvens var, upptäckten att de var vi! Eller åtminstone var det så, att vi användes som verktyg i deras utforskning."

Detta överensstämmer med Jungs tolkning. "Som våra drömmar visar mycket tydligt," skriver psykologen i "Flying Saucers", ufos kommer från det undermedvetna, som alltid uttrycker sig i ideer och bilder. Detta underliga fenomen... tyder på att medvetandet

kommit ur balans och en spärrad verklighetsuppfattning dominerar. Om medvetandet kommit ur balans ser människan saker och ting ur endast en synvinkel och reducerar dem till en enda ståndpunkt, som innefattar en överlägsen intelligens. Den civiliserade liksom den primitiva människan är ständigt medveten om gudarna, om andarna och om ödet och den magiska innebörden i tid och rum.

Trots att Moores drogexperiment stöder Jungs teorier, når man ändå inte fram till några slutgiltiga bevis. Kan dessa mentala ufo-upplevelser vara ett tecken på sökandet efter en ny "varande-psykologi"? Önskar vi alla nå bortom livets materiella och sociala aspekter? Lytt Watson föreslår att människan genomgår en revolutionerande höjning av medvetandet i psykisk mening, som skulle kunna förklara ufofenomenet.

En som inte håller med om detta är Desmond Morris, antropolog och för-

fattare till "Den nakna apan". "Jag tror inte att människan genomgår en* utveckling av sina psykiska förmågor," deklarerar Morris. "Människan har ärvt urgamla psykiska förmågor som, tills nyligen, legat latent beroende på att det vetenskapliga och analytiska tänkandet prioriterats." Morris tror att denna högt utvecklade specialisering kunde bringas i dagen om vetenskapen omvärderade sin betydelse. Långsamt blir det vetenskapliga samhället allt mer öppet för tanken på de psykiska krafterna, men det är inte helt övertygat om att det rör sig om något genuint. I stället för att spekulera om ursprunget är vad som verkligen behövs en uppmuntran till forskning inom nya områden inom fysiken och biologin, vilket skulle kunna leda till bättre förståelse ufo-frågan.

Källa: OMNI, sept. 1980
Övers. A.Svensson

NY TEKNIK

Den elektroniska personroboten har mycket uttrycksfulla ögon, påpekar tillverkarna.

Roboten kommer när du visslar

Alla ensamma hjärtan som längtar efter sällskap, hushållshjälp och trygghet erbjuds nu en ny högteknisk lösning.

En personrobot. En italiensk maskin som i hopmonterat skick ser ut som vore den hämtad ur serietidningarnas och science-fictionberättelsernas värld.

Nu ska denna italienska elektroniska hemhjälp också lanseras i Sverige.

Enligt reklamen har den två mycket uttrycksfulla ögon. Den kan dessutom visa nyttiga meddelanden på en inbyggd tecken-skärm. Den kan programmeras att spela luffarschack, fara omkring efter golvet med dammsugare i handen eller att komma med paraplyet när man visslar.

"Visst är den väl ett trevligt sällskap", frågar tillverkarna. Ja, det är ingen hejd på vad detta elektroniska kreatur kan. Spå väder till exempel eller varna för bränder och okända inkräktare.

Roboten kommer styckevis och i delar. Armar, huvud, bål etcetera köps som lösa delar som sätts samman. Den mest fascinerande delen har upphovsmännen dopt till teknikkakan. Den ser mycket riktigt ut som en lätt kubistisk sockerkaks-kran. En kaka styckad i åtta skivor med varierande innehåll av program och hårdvara.

Teknikkaka för personrobotar, ett bakverk i tiden. Eller kanske en luftpastej.

ERIK MELLGREN

FALLET

BAGSHOT HEAT

FALLET.BAGSHOT HEAT - TIDIGARE REFERERAT I SVÄVAREN - FÖLJS UPP MED EN UNDER-SÖKNING AV VITTNET MED HJÄLP AV HPYNOS.

AV OMAR FOWLER

DET HANDLAR OM DET MÄRKLIGA FALLET MED MR OCH MRS DAVID MCMURRAY VID BAGSHOT HEAT SÖNDAGEN DEN 15 SEPTEMBER 1985.

DAVE MCMURRAY FRÅN HYPNOSSESSIONEN
DEN 12 JANUARI 1986

Söndagen den 12 januari besökte Dave McMurray Flying Saucers Rewies konsult dr. Leonard Wilder i dennes hem i Stanmore, London. tillsammans med Omar och Deane Fowler. Anledningen var att låta dr. Wilder hypnotisera Dave McMurray i närvaro av dr. Bernard e. Finch, Gordon Creighton och andra intresserade av fallet Bagshot Heat.

Till att börja med diskuterade dr. Wilder fallet med Mr. McMurray och hypnosen ägde rum cirka två timmar senare. Dr. Wilder placerade McMurray på en brits och sessionen kunde börja:

Dr. Wilder: Jag vill att ni slappnar av...10,9,8 etc.... Om en liten studn kommer jag att diskutera händelsen med ufot... Dave, jag vill att du går tillbaka i tiden till den gången när du var på väg i bilen tillsammans med Sue och barnen och börja beskriva och återuppleva vad som hände när ni fick se ufot...

DM: Där är det.

dr.W: Vad är där?

DM: Det är ett skarpt ljus, ovanför på vägen... nu är det borta...nu syns det igen...det flyger.

dr. W: Fortsätt.

DM: ...följer med...nedför vägen... följer efter...följer efter...

dr. W: Vilken färg har det?

DM: Ett vitt ljus.

dr. W: Har du sett något liknande förut?

DM: Nej...skinande...det strålar.

dr.W.: Något ljud?

DM: Nej...det flyger...följer fortfarande med.

dr.W.: Hur känner du dig?

DM: (Andas djupt) ...måste ut (mycket tung andning)...ut ... och gå...det strålar.

dr.W.: Varifrån kommer det, ljuset?

DM: Fönster...skinande...(tung andning)...

dr.W: Är det stort?

DM: Stort.

dr.W.: Hur stort, tror du?

DM: stort, så där stort.

dr. W: Hur högt upp befinner det sig?

DM: Alldeles ovanför träden...

Väktare...väktarna.

dr.W: Vilka är väktarna? Hur vet du att de är väktare?

DM: de är väktarna.

dr.W: Vet du det säkert?

DM: Ja.

dr.W.: Varifrån kommer de?

DM: Epsilon.

dr.W: Epsilon?

DM: Epsilon...44L,47L...44L,47L...
väktarna (tung andning).

dr.W.: Var ligger Epsilon?

DM: Långt borta...Epsilon...44L,47L..

dr.W.: Vem har talat om det för dig?

DM: Väktarna.

dr.W.: Talar de med dig, eller är det någon slags tankeöverföring?

DM: Genom att tala.

dr.W.: Kan du höra dem?

DM: Ja.

dr. W.: Vad säger de?

DM: Väktarna...Epsilon...långt borta..
44 L, 47L.

dr.W.: Är de vänliga?

DM: Ja.

dr.W.: Varför har de valt dig att kommunicera med?

DM: Vet inte ...(tung andning)...

Väktarna...Epsilon.

dr.W.: Var är Sue (Daves fru som sitter i bilen)?

DM: Sue.. Sue...sitter i bilen.

dr.W.: Och du är utanför bilen?

DM: Ja.

dr.W.: Vad händer nu?

DM: Väktarna, Epsilon, 44L-47L.

dr.W.: Vad menas med 44L-47L?

DM: Vet inte, borde veta, vet inte.

dr.W.: Är du rädd?

DM: Nej.

dr.W.: Verkar de vänliga?

DM: Vänliga.

dr.W.: Hur kommunicerar du med dem?

DM: Inom mej.

dr.W.: Inom dej, i tankarna?

DM: Röster ja, Väktarna.

dr.W.: Vad menas med väktarna?

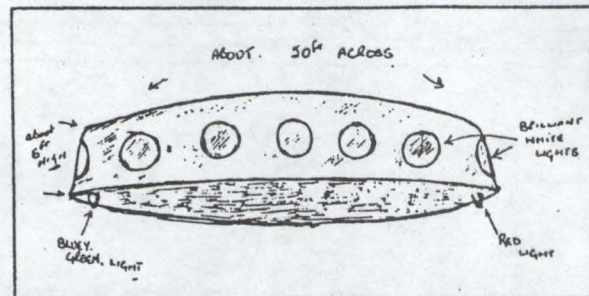
DM: De är väktarna.

dr. W.: Som vaktar...?

DM: Bara väktarna (tung andning).

dr.W.: Och de kommer från Epsilon?

DM: Epsilon 44L-47L.

dr.W.: Är det en stjärna eller en planet, ger de dej några upplysningar?

DM: Väktarna, borde veta, vet inte.

dr.W.: Varför säger du att du borde veta?

DM: Vet inte, borde veta (tung andning).

dr.W.: Du svettas, du verkar en aning stressad, varför?

DM: Väktarna, förstår inte, 44L-47L.

dr.W.: Är det någon annan på vägen, någon annan bil?

DM: Nej.

dr.W.: Bara din bil?

DM: Bara min bil?

dr.W.: Har du slagit av motorn eller går den fortfarande?

DM: Den går.

dr.W.: Varför lät du motorn stå på?

DM: Barn...Väktarna...(Hans barn satt i bilen)

dr.W.: Beskriv farkosten så detaljerat som möjligt.

DM: Stor...ljus...ljus...skinande ljus.

dr.W.: Vilken färg har den?

DM: Skinande (tung andning).

dr.W.: Någon värme?

DM: Nej.

dr.W.: Något ljud?

DM: Ett brum.

dr.W.: Vad för slags brum?

DM: Bara ett brum...44L-47L...Epsilon..
vet inte, måste veta...de är borta...

dr.W.: Vad är borta, Dave?

DM: Ljusen är borta.

KOMMENTARER TILL HYPNOSEN

När Dave McMurray försattes i trance väntade vi oss som allra bäst att få en bekräftelse att händelsen verkligen ägt rum. Möjligen kunde man få fram

några enstaka detaljer som inte kom med i den medvetna redogörelsen.

Atmosfären i rummet blev spänd när Dave började återge händelsen steg för steg. Han reagerade som om han verkligen återupplevde det skedda, med tydliga tecken på stress allteftersom förloppet rullades upp.

Den lilla gruppen observatörer under sessionen fick ytterligare anledning till engagemang när Dave McMurray avslöjade att han mottagit ett telepatiskt meddelande från "farkosten", när han stod och såg på den. Det blev tyst i rummet när han meddelade att "de" var "våktarna" och som vi kan se på avskriften från sessionen, upprepade han det om och om igen.

VÅKTARNA KONTAKTADE DAVE IGEN

På kvällen söndagen den 26 januari, 1986, var Dave McMurray med familjen ännu en gång på väg hem på Red Road, där ufohändelsen ägt rum den 15 september året innan.

Dave hade ofta klagat på huvudvärk när de passerat just det området, men just denna kväll blev huvudvärken så allvarlig att han blev tvungen att stanna vid vägkanten för att återhämta sig. De fortsatte sedan resan hem, med Dave fortfarande i dålig kondition.

När de kom till hemmet i Farnborough letade Dave snabbt fram ett papper,

satte sig ned och började skriva. "Han uppförde sig som om han vore förvirrad på något sätt", kommenterade hans fru Sue. Meddelandet som Dave skrev ned var så underligt att de båda beslöt sig för att ringa Omar Fowler, som omedelbart såg till att han hade möjlighet att komma på besök.

Meddelandet var inte skrivet med Daves handstil eller sätt att uttrycka sig på. Så här lød det:

EPSOLOM: Planet belägen i 12 kvadranten. Primär funktion, väktare av planeter. Har bevakat Jorden sedan år 12 f.Kr.

Människans utveckling fram till tidigt 1800-tal nästan noll. Nyckelmänniskor placerade på Jorden 1900; utvecklingen till dags dato ökade med 50% - har fortfarande inte grundläggande meotcail (?) övning:- Krigisk, vilket inte kommer att tolereras:- Fortfarande splittrad när det gäller tanken på en suverän ledare:- Kommer att fortsätta vakta och instruera nyckelmänniskor för att nå framsteg. Rekommendera att utvecklingen blir reassessed(?) (Inget riktigt ord, men konstruktionen tyder på att det man avser är "hålla tillbaka." övers. anm) i enlighet med planetens natur och att de tillåts fortsätta med 50% kapacitet i stället för att ge fullt stöd - Asmiz.

26. UFOS...KAN DET HÄR VARA SVARET?

Om meddelandet är autentiskt blir slutsatsen ganska oerhörd. Vi står alltså inför möjligheten att ufos bevakat Jorden i flera hundra år, och att människans utveckling kontrollerats av den information som delgetts vissa nyckelpersoner (Einstein m.fl.)

Vi vet alltför väl att vi är krigiska och kanske inte särskilt trevliga att lära känna. Det besvarar ju den ganska vanliga frågan "varför kommer de inte ner och pratar med oss?"

Kommentaren att vi fortfarande är oense när det gäller tanken "på en enda suverän ledare" kan lätt tolkas som om vi inte förmår erkänna att det bara finns en (det vi kallar Gud). Vi behöver bara tänka på alla de konflikter som orsakats av olika religioner, där den ena guden anses överlägsen en annan. Vi har inte lyckats inse att endast en gudomlig kraft existerar och religioner världen över krigar ständigt på ett eller annat sätt för att vinna egen dominans.

Vår oförmåga att följa "spelets regler" har lett till enbegäran om att vår utvecklingstakt skall begränsas. Vem kan klandra ufo-krafterna för detta, hur ofta har inte den tekniska utvecklingen använts till rustningsändamål i första hand? Vi bär själva på svaret, men förstår inte uppskatta det...

FLYING SAUCER REVIEWS REDAKTÖR KOMMENTERAR:

Förvisso en imponerande och rörande upplevelse, som alla vi som var närvarande kan intyga.

Mänskligheten står otvivelaktigt inför problemet, när det gäller ufo-saken, om vi har att göra med vissa av de krafter som enligt alla filosofiska och religiösa traditioner kontrollerar oss och alltså är våra "ägare" och våra "skapare". I motsats till dem finns det då, också i enlighet med alla religioner, krafter som står i opposition. Vi vet alla vad dess två krafter kallas på våra respektive språk och inom respektive religioner och har bara att tillägga att Mr. Fowlers tolkning av situationen inte kan vara fel.

Termen "Väktarna" kommer en osökt att tänka på den moderna ufo-ålderns

begynnelse. De som känner till händelserna från 1947 påminner sig kanske att den 21 juni detta år (tre dagar före Kenneth Arnolds berömda observation av en skvadron av nio diskusformade föremål över Cascade Range) hur två hamnpatrullmän från Tacom, inte långt från Cascade, Harold Dahl och Fred L. Crisman, upptäckte fem munkformade föremål som flög över deras båt. Ett av dessa föremål hade tydligen problem, det spottade ut en massa smält metall som skadade männens båt och Dödade Harold Dahls sons hund, som befann sig ombord.

Omedelbart efter händelsen började alla möjliga underligheter inträffa runt Dahl och Crisman. En del typiska poltergeistfenomen och annat paranormalt. En av dessa händelser var ett anonymt brev till Dahl med en del märkliga informationer. Jag vill gärna citera från Kenneth Arnolds bok "The Coming of the Saucers", som publicerades 1952:

"Dahl berättade att brevet innehöll upplysningar om att de flygande diskusarna i själva verket var bemannade med varelser som vi själva, men av mindre täthet än vi. På grund av atomexplosioner i atmosfären hade dessa föremål blivit synliga för oss på Jorden. Dessa flygande diskusar, som fanns i alla storlekar och former, var de fordon som jordens gudar använde för att skydda jorden för mörka krafter utifrån. Flygande diskusar hade i själva verket i tusentals år skyddat livet på Jorden. Brevet fortsatte vidare att berätta att de varelser som bemannar de flygande föremålen var utsatta för en allvarlig attack från fiender till människorna och livet på Jorden. Det intryck jag fick av det han berättade för mig, var att de flygande diskusarna förmodligen var de intelligenser som indianer och andra kallar "gudarna" och som de bett om hjälp och fått sitt svar från."

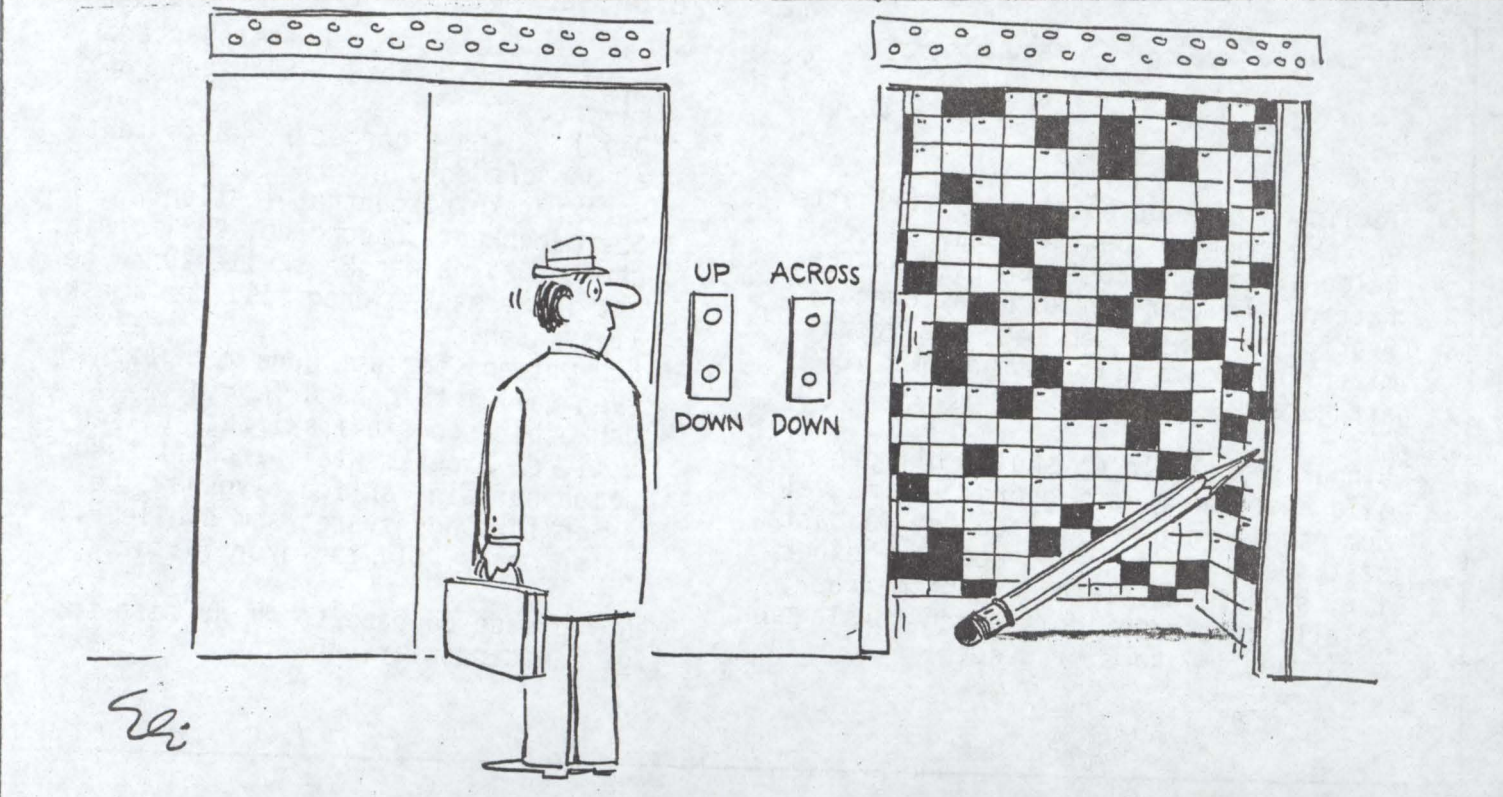
För att ytterligare fördunkla mysteriet fick vi i efterhand höra att Dahl försvunnit.

Det har under många år varit vårt mål här på Flying Saucer Review att bevisa att det verkligen finns "Väktare"; att det förekommer två fraktioner eller krafter under benämningen "ufo-fenomenet", och att en av dessa krafter stöder människorna medan den andra är dödligt fientlig till

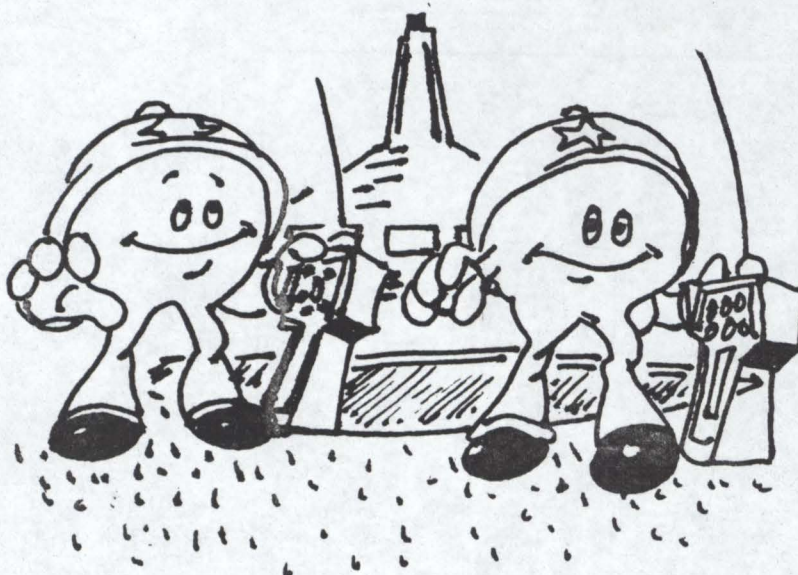
människan och livet på planeten.
Däggdjur och fåglar reagerar bl.a.
mycket olika i samband med ufo-händel-
ser. Vid vissa observationer visar
de ingen som helst rädsla, medan de
i andra fall får panikreaktioner
och ibland faller till marken döda
på ett ögonblick. Av detta skulle
man kunna dra slutsatsen att djuren
instinktivt känner att vissa ufos
är direkt fientliga till livet på
Jorden.
Gordon Creighton
Källa: Flying Saucer Review
Övers: AS

SÅ SÅG DET UT; DAVE
MCMURRAY MEDDELANDE
FRÅN "VÅKTARNA"

Planet location 12" Quadrant
Primary Position. Gardens of Planets
Watching Earth since 12 BC.
Man's development up to Early 19th
Century. Almost Nil - Key people.
located on Earth. Early 1900.
development up to date increasing
by 50%. Still have not basic
material product - Warlike which
will not be tolerated. Still divided
on the basis of one supreme
ruler. Will continue to waste
and restrict key people on to
the sake of advancement.
Recommend that the advancement
be raised as to the
nature of their planet and
that they are allowed to continue
at the 50% rate rather than
to give them full cooperation.

WELCOME SPACE BROTHERS !

DISNEYLAND? HOLLYWOOD? THREE MILES ISLAND ELLER MASONS SURF CLUB I CALIFORNIA? VAR I USA SKULLE UTMJORDISKA BESÖKARE VÄLJA ATT SÄTTA NER SITT RYMSKEPP...? KANSKE INTE ALLS TÄNKER VI SVENSKAR, UTAN PEKAR PÅ SVARVARBÖLE, 2.5 MIL SYDVÄST OM HÄRNÖSAND, PATRIOTISKA SOM VI ÄR. 4000 AMERIKANER HAR DOCK VALT OLIKA PLATSER I USA SOM TÄNKBAR LANDNINGSPLATS, I EN TÄVLING SOM TIDNINGEN OMNI ANORDNADE VÅREN 1986.

AV JÖRGEN STENKVIST

Tävlingen gick ut på att man tillsatte en "expertpanel" bestående av 12 utvalda alltifrån UFO-loger till SF-författare. Tänk er den kombinationen i Sverige där SF-fansen med självgoda miner fnysar åt allt som har med UFO att göra...

Vinnaren i tävlingen skulle bli den av alla amerikaner, som gjorde samma val som panelen och motiverade det på bästa sätt. Det blev succé! Studenter, experter, skolelever, interner, hemmafruar, ja alla kategorier deltog och förslagen varierade i lika stor grad.

Eller vad sägs om detta:

- * Cape Canaveral med skyttelstarter.
- * Rugby, North Dakota, USA:s geografiska mitt.
- * Devils Tower - berget i "Närkontakt av 3:e graden".
- * Språkforskningscentret i Atlanta.
- * Spermapanken i Escondido, California, där besökarna kanske skulle kunna ge ett intressant bidrag till den mänskliga rasen.
- * New Orleans för att höra mer jazz - även kallat "Big Band Teorin".
- * Oshkosh, Wisconsin i skiftet juli/augusti, då Experimental Aircraft Association har sin årliga flygshow. Det är en förslagsgivare, som skulle vilja se deras "fly-in" över fältet.

Men vad sade då panelen om de mest troliga landningsplatserna?

Isaac Asimov, en av världens mest lästa SF-författare. Han om någon skulle väl veta... "New York - utomjordingarna söker efter likasinnade med hög intelligens, som de kan utbyta kunskaper med."

Ben Nova, chefen för National Space Institute och tidigare OMNI redaktör: "Jag kan tänka mig tre möjliga orsaker för utomjordingar att komma hit. De söker konstverk som de kan sända hem till sin egen värld, de söker nya nöjesformer eller, de försöker omvända alla

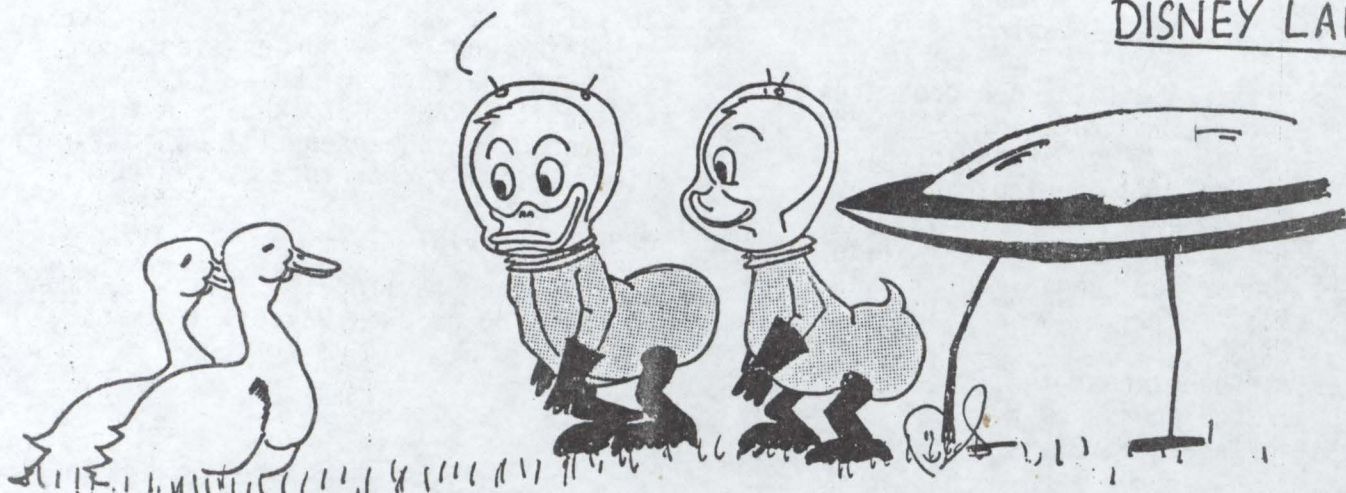
Edward Regis, filosofi-professor vid Howard universitetet och författare till "Extraterrestrial Science and Alien Intelligence". "De landar i öknen nära Las Vegas, området med minsta elektromagnetism och platsen med största ljusstyrka"

Stanton Friedman, atomfysiker och ufolog med åsikter som de starkaste ufo-skeptiker måste respektera, valde New Mexico. "Det mest logiska stället att hitta upptäckarna skulle bli i New Mexico, där de första atombombstesterna ägde rum."

ENLIGT MIN ÅSIKT, BEFINNER
DE SIG CIRKA 5.780000 ÅR
EFTER OSS I UTVECKLINGEN

LANDNINGSLTERNATIV:

DISNEY LAND

invånare i galaxen till deras egen religion. Därför drar jag slutsatsen att utomjordingarna landar i Manhattan, det bästa stället att hitta konst. Det finns stora nöjesmöjligheter och nog skulle varje evangelist älska att ta kontroll över mediat här."

Ray Bradbury, en mycket uppskattad SF-författare och läst även av många "vanliga" läsare, tror att landningsplatsen blir någonstans i mitten av Arizona eller New Mexico. Där de likt indianerna, kan ta det lugnt innan de kontaktar oss.

Frank Drake, på naturvetenskapliga avdelningen, University of California, känd för sina forskningar med radioteleskop efter liv i universum, valde en plats som gjorde många förvånade. Men, som OMNI-redaktionen uttryckte det, man kunde bara inte argumentera med mannen som införde "hard science" i sökandet efter liv i universum. Han valde Disneyland... "Var landa för att lära mest om mänskligheten på ett ställe? Disneyland är valet, för där finner man ungefär allt som är speciellt för oss. En bild av vårt förflutna, vår framtid, våra fantasier."

Bruce Maccabee, också fysiker med sin specialitet inom laseroptiken, är en starkt övertygad ufolog. "Första kontakten skulle tas i sydväst, där utomjordingarnas farkoster troligen skulle koncentrera sina aktiviteter för att observera våra mest avancerade vapenteknologier." Han väljer Albuquerque med många baser i närområdet, samt El Paso.

Marvin Minsky, grundaren av Artificial Intelligence Laboratory vid Massachusetts Institute of Technology, valde New Brunswick, New Jersey. "Utomjordingarnas

uppfattning om intelligent liv på jorden är baserat på vad de har lärt från våra kraftiga radio & TV - utsändningar. Helt naturligt beslöt de att det skulle vara för farligt att närma sig en så skräckinjagande civilisation öppet. Ändå skickade man iväg en diskret expedition till New Brunswick i syfte att söka rädda eventuella överlevande från den Marsianska expeditionen till jorden, den de hört beskriven i Orson Welles utsändning." (världarnas krig)

James E. Oberg, f d NASA-tekniker och skribent i OMNI med fyra böcker i ämnet människan i rymden, valde NASA:s Kennedy Space Center. "Den troligaste platsen är Kennedy Space Center i Florida, som också erbjuder utmärkta utrymmen för säkerhet och parkering."

Marcello Truzzi, sociolog och grundare av tidskriften "The Zetetic Scholar" med inriktning på UFO, parapsykologi m m: "fotbollsplanen öppningsdagen av 1986 års World Series (Am fotboll). Utomjordingarna kanske t o m visar lite goodwill, genom att hänga med i vår nationalsång."

Så efter att panelen sagt sitt, satte den sig ner och enades om New York som troligaste platsen i USA.

Första pris, bestående av en veckas kryssning i Karibiska övärlden för två, vanns genom följande förslag av Betty L. Riddle: "Genom historien har upptäckandet varit förbehållet handelsmän och inte soldater. Marco Polo och Columbus sökte expandera europeisk handel och inte bara flyta omkring. De första besökarna på denna planet, kommer troligen att göra likaledes. Deras teknologi tillåter dem att verifiera New York - området som ett center för världslig kommunikation och handel med allt från hög teknologi till leksaker. Som ett resultat därav, ser jag N Y City som deras troliga landningsplats."

Andra pris, gick till Russel Bullman, Illinois. "Jag väljer N Y City som min landningsplats av tre anledningar: 1. Den är centrum för världens mest omspännande organisation, FN, som tillåter kontakt med alla världens regeringar samtidigt. 2. Många större nyhetscentra är baserade där, vilket ger maximal bevakning. 3. Om invånarna är fientliga, kommer de förmodligen inte att avända kärnva-

pen nära ett så tätt befolkat område."

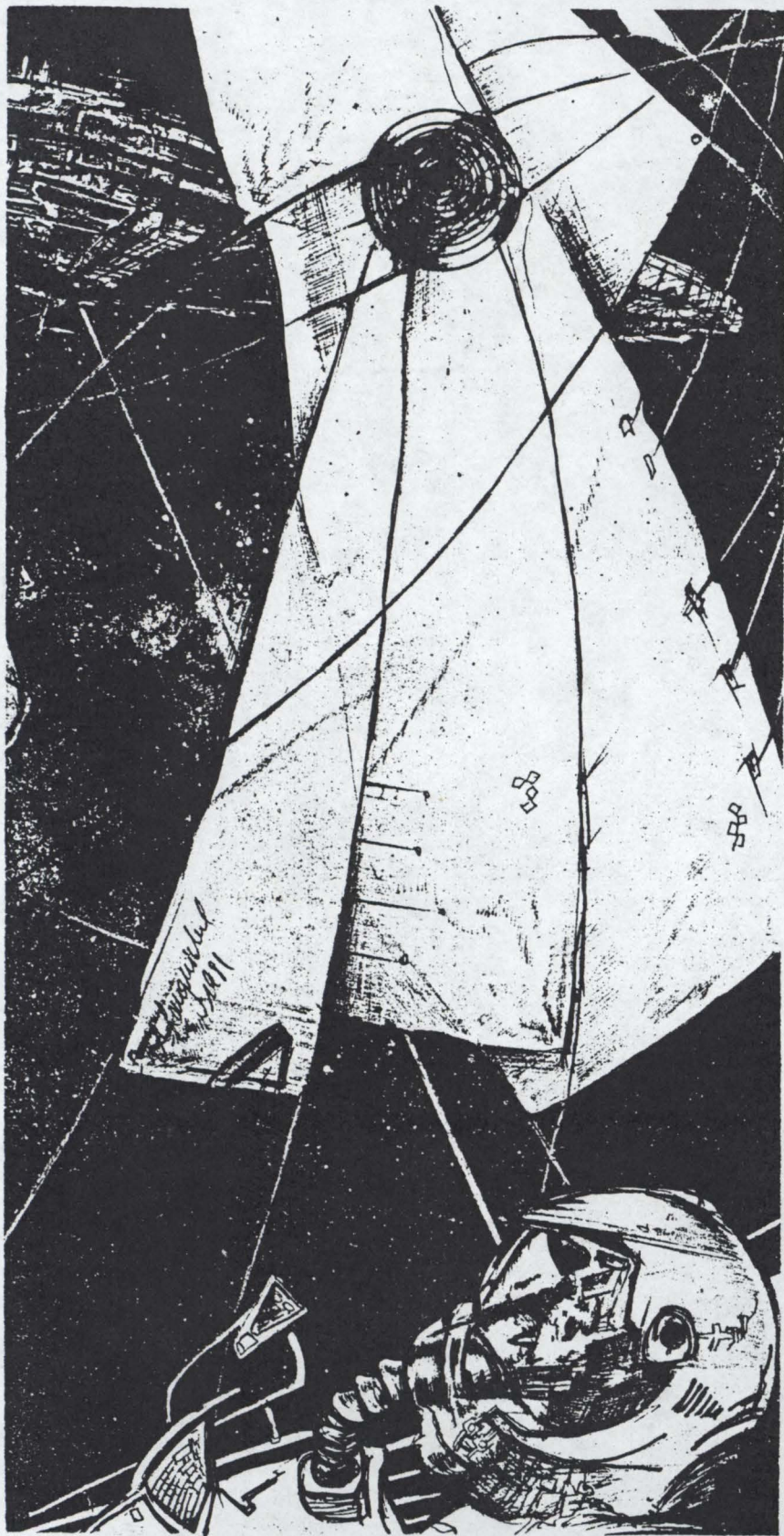
Och slutligen tredje pris, som gick till Patty Brown, Louisiana. "New York City kommer att bli landningsplatsen. Genom att bevaka program på sin väg till jorden, kommer utomjordingarna att finna att N Y är ett befolkningscentra, kultur, kommunikation och FN. En landning där skulle garantera utomjordingarna ett forum för deras hälsningar och kommunikation med andra raser."

Den här tävlingen är inte på något sätt ett utlåtande på var de kommer att landa, utan ett resultat av en nypa fantasi. Kanske kommer vi aldrig att få besök eller så har vi redan haft det regelbundet sedan en lång tid tillbaka - vad vet väl vi... Jag kunde inte låta bli att börja fundera på hur en svensk version av denna tävling skulle ge för resultat?! ESRANGE, Stockholm, Avenyn i Göteborg, huvudporten till Bofors eller... tja, varför inte Svarvarböle?

ÖRGEN STENKVIST

Baserat på en tävling i OMNI nr 5/86 av Owen Davies.

SVÄVAREN

NO. 3

SVÄVAREN ÄR FÖRENINGSORGAN FÖR
UFO-CENTER KARLSKOGA
TIDNINGEN UTKOMMER EN GÅNG I
KVARTALET

* * * * *

REDAKTIONEN BESTÅR AV :
ACKE O EVA SVENSSON
OWE LEWITZKI
JÖRGEN STENKVIST
LISBETH ÅRSTAD

BIDRAG I FORM AV ARTIKLAR ,
TECKNINGAR O. DYL. MOTTAGES
PÅ REDAKTIONENS ADRESS :

SVÄVAREN
C/O ACKE SVENSSON
ROSENDAL 12 B
691 53 KARLSKOGA
TEL. 0586/301 55

PRENUMERATION ERHÅLLES ENKLAST
GENOM INSÄTTNING PÅ POSTGIRO-
NR. 440 66 91-8 UFO-CENTER
AVGIFTEN ÄR FÖR :
ENSKILD MEDLEM 75 KR
FAMILJ 90 KR
SKOL/PENSIONÄR 45 KR

UFO-CENTER KARLSKOGA
C/O OWE E. LEWITZKI
FRÖDINGSVÄGEN 7 C
69137 KARLSKOGA
TEL. 0586/52598

